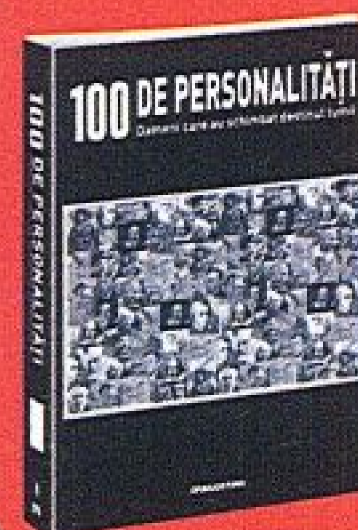
100 DE PERSONALITĂȚI

Oameni care au schimbat destinul lumii

Apariție săptămânală
5,99 LEI / 29,99 MDL

30

100 DE PERSONALITĂȚI
Oameni care au schimbat destinul lumii

Cereți acum biblioraftul 100 DE PERSONALITĂȚI de la cel mai apropriat chioșc de ziare și cumpărați-l, separat de revistă, la prețul de

8,99 LEI/40 MDL

AL CAPONE

DeAGOSTINI

100 DE PERSONALITĂȚI
Oameni care au schimbat destinul lumii

Al Capone

Numărul 30

EDIȚIE SĂPTĂMÂNALĂ

EDITURA: De AGOSTINI HELLAS SRL

EDITOR: Petros Kapnistos

MANAGER ECONOMIC: Fotis Fotiou

MANAGER DE REDACȚIE ȘI PRODUCȚIE: Virginia Koutroubas

ADRESĂ: Vuliagmenis 44-46, 166 73 Atena

MARKETING MANAGER: Michalis Koutsoukos

PRODUCT MANAGER: Nasita Kortesa

COORDONATOR DE PRODUCȚIE: Carolina Poulidou

MANAGER DISTRIBUȚIE: Evi Boza

MANAGER LOGISTICĂ ȘI OPERAȚII: Dimitris Pasakalidis

COORDONATOR LOGISTICĂ ȘI OPERAȚII: Antonis Lioumis

ADAPTARE PENTRU LIMBA ROMÂNĂ:
Fast Translate, Best Communication Media SRL

DTP: RAY

TIPĂRIRE ȘI LEGARE: NIKI EKDOTIKI S.A.

DIRECTOR DE PRODUCTIE TIPOGRAFIE: STELIOS KRITSOTAKIS

IMPORTATOR: Media Service Zawada S.R.L

Country Manager: Mariana Mihălțan

Marketing Manager: Adina Bojică

Redactor: Gabriela Muntean

Distribution Manager: Dan Iordache

ADRESA: str. Louis Pasteur nr. 38, et.1, ap.5, sector 5, București, România

DISTRIBUITOR: Hiparion S.A.

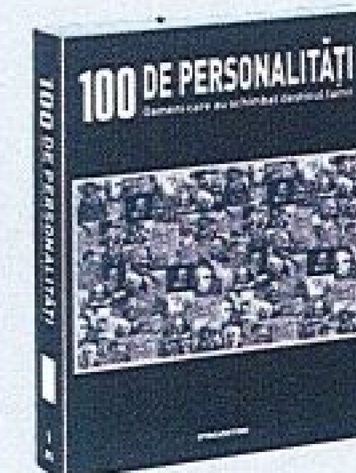
ISSN: 1791-0765

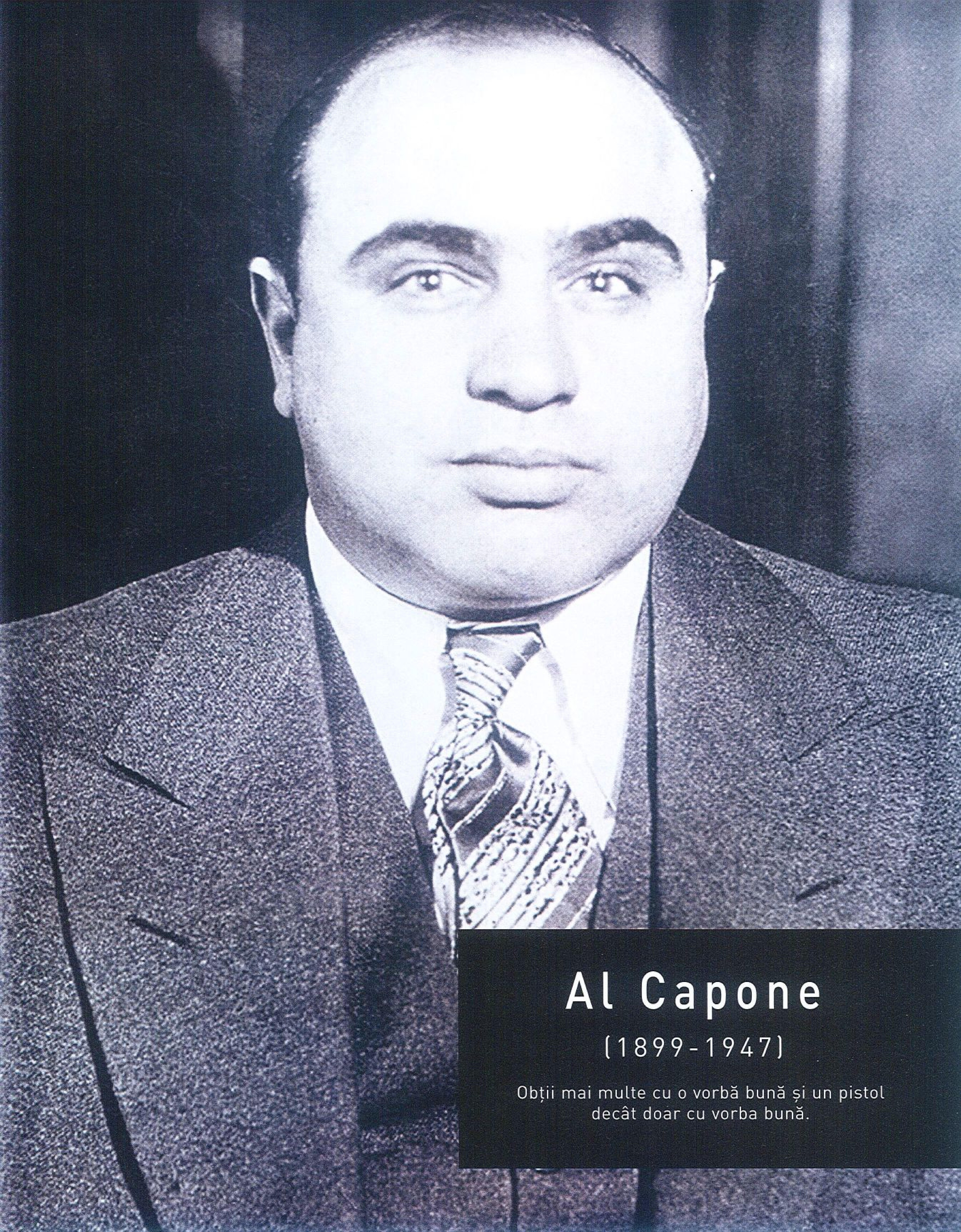
Fotografii: Uniphoto Press, American Photo, Corbis Japan, De Agostini Picture Library

Prețul numerelor

Prețul primului număr: 2,99 LEI/14,50 MDL

Prețul celui de-al doilea număr și al tuturor celorlalte numere: 5,99 LEI/29,99 MDL

Al Capone

(1899-1947)

Obții mai multe cu o vorbă bună și un pistol decât doar cu vorba bună.

Al Capone

Ce fel de viață a dus Al Capone?

PROLOG

PROHIBIȚIA instituită în anul 1920 și-a pus puternic amprenta asupra societății americane. Noapte de noapte, bărbați și femei de toate vârstele obișnuiau să se întâlnească în baruri clandestine, eludând legea. Gangsterii, care au făcut din alcoolul de contrabandă o adevărată afacere, au ajuns să fie priviți de populație drept „un rău necesar". Dintre toți gangsterii care și-au câștigat faima de afaceriști ai crimei în frământatul secol XX, un singur om a tăiat fără milă în dreapta și în stânga, urcând în vârful ierarhiei lumii interlope: Al Capone.

Capone a văzut lumina zilei într-o familie săracă de imigranți italieni de generația a doua din Brooklyn. A scăpat de sărăcie luând calea unei vieți de infractor. Temut pentru maniera sa de a face legea în Chicago, gangsterul a fost admirat în același timp pentru stilul său unic, care îți lua ochii.

Ce fel de viață a dus așadar Al Capone?

TABEL CRONOLOGIC

1892	▯	Se naște fratele lui Capone, James
1894	▯	Familia Capone se mută de la Napoli la New York
1899	▯	Se naște Al Capone
1904	▯	Capone începe să meargă la școală
1908	▯	Se înființează FBI
1913	▯	Capone face cunoștință cu Johnny Torrio
1918	▯	Capone se căsătorește cu May Coughlin
1919	▯	Ia sfârșit Primul Război Mondial
1920	▯	Moare tatăl lui Capone, Gabriel Este ucis James Colosimo Se decretează prohibiția
1921	▯	Capone se mută la Chicago
1924	▯	Intră în vigoare legea privind imigrația Preluarea controlului asupra orașului Cicero Capone îl ucide pe Joe Howard Este ucis Frank, fratele lui Capone
1925	▯	Retragerea lui Johnny Torrio Se intensifică răfuielile dintre bande
1926	▯	Se negociază un armistițiu între bandele concurente
1927	▯	William H. Thompson este reales primar al orașului Chicago
1928	▯	Frankie Yale este ucis Capone își achiziționează o proprietate în Palm Island, Florida
1929	▯	Marea criză economică Conferința lumii interlope din Atlantic City Masacrul de Ziua Sf. Valentin
1930	▯	Capone deschide cantine pentru săraci
1931	▯	Capone este arestat și condamnat pentru evaziune fiscală
1932	▯	Este lansat filmul „Scarface" Capone este închis în închisoarea din Atlanta
1933	▯	Ia sfârșit prohibiția
1939	▯	Capone este eliberat din închisoare
1947	▯	Se înființează CIA Capone se stinge din viață în Palm Island
1972	▯	Este lansat filmul „Nașul"
1987	▯	Se lansează filmul „Incoruptibilii"

Viața și moartea gangsterului care a condus America

Al Capone a definit imaginea „gangsterului" în mințile a milioane de oameni, fiind sursă de inspirație pentru numeroase filme și romane. Modul de viață al lui Capone a ieșit în evidență în luptele sângeroase ale lumii interlope din America începutului de secol XX. Și-a trăit viața turbulentă și dramatică în așa fel încât este demn de numele de „Rege al Gangsterilor".

Sărăcia din Brooklyn

Din Italia în America

Un bărbat îmbrăcat într-un costum negru are îndesată pe cap o pălărie fedora Borsalino. Din țigara aprinsă în colțul gurii se ițește o dâră de fum alb. Dintr-o dată, din mitraliera pe care o ține în mână țâșnește o rafală de gloanțe. Această scenă, parcă scoasă dintr-un film, era o realitate a începutului de secol XX în America. Al Capone a fost un arhetip al lumii gangsterilor americani, forțând întreaga lume interlopă să i se supună.

Capone s-a născut într-o familie tipică de imigranți italieni, bucurându-se de dragostea părinților și fraților săi. Cum a ajuns el oare să ducă o viață atât de cumplită? Probabil că unul dintre motive rezidă în realitatea societății americane a acelor vremuri.

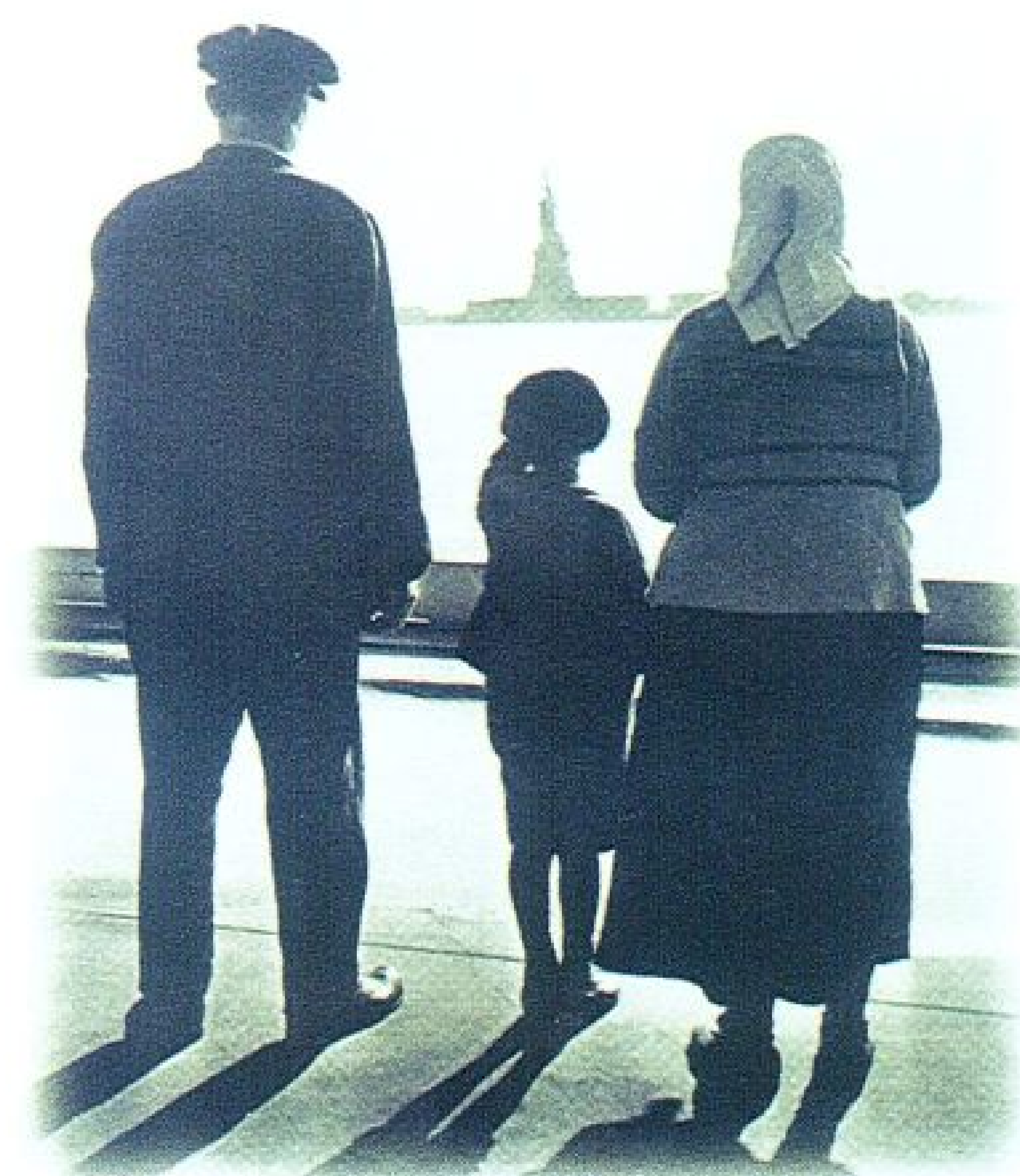
La sfârșitul secolului al XIX-lea, mulți europeni aflați la limita sărăciei s-au aventurat să traverseze Atlanticul spre America, în căutarea unei vieți mai bune. Printre cei mai numeroși se numărau imigranții italieni. Tatăl lui Capone, Gabriel, care avea o frizerie în Napoli, era unul dintre cei care visau să se îmbogățească în America. Însoțit de soția sa, Teresa, și de cei doi copii ai săi, a pornit spre America în 1884, cu cinci ani înaintea nașterii lui Al. A plecat pe acest nou drum cu multă speranță în suflet.

Cu toate acestea, realitatea era cu mult mai dură. Pe măsură ce imigranții împânzeau America, se confruntau cu valuri de prejudecăți și de discriminare; concepția despre italieni, în special, era aceea că sunt predispuși spre infracționalitate.

Famile de imigranți admirând Statuia Libertății de pe Insula Ellis, locul de intrare al emigranților în America. Asemenea acestei familii, părinții lui Capone au imigrat în America visând să-și croiască o nouă viață.

Un cartier de imigranți din New York-ul acelor vremuri. Părinții lui Capone au trecut prin Insula Ellis și au ajuns în New York, stabilindu-se în Brooklyn.

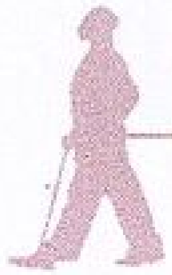
Familia lui Capone s-a instalat într-o enclavă de imigranți italieni din Brooklyn. La început au locuit într-un apartament nemobilat dintr-un bloc cu patru etaje de pe strada Navy, nr. 95, din cartierul

▲ Famile de imigranți admirând Statuia Libertății de pe Insula Ellis, locul de intrare al emigranților în America. Asemenea acestei familii, părinții lui Capone au imigrat în America visând să-și croiască o nouă viață.

▼ Un cartier de imigranți din New York-ul acelor vremuri. Părinții lui Capone au trecut prin Insula Ellis și au ajuns în New York, stabilindu-se în Brooklyn.

Din culise

IMIGRANȚII ITALIENI DIN AMERICA

Spre sfârșitul secolului al XIX-lea, populația săracă a Italiei credea că o eventuală plecare în America, țară în care bunăstarea economică se datora industriei, le-ar permite să își croiască o viață mai bună. În 1880, 12.300 de italieni au luat calea Americii. De asemenea, în anii 1890 au imigrat în SUA în jur de 5.000 de oameni. Numărul imigranților italieni a crescut exponențial în următorii ani, însumând 100.000 de persoane în 1900, 230.000 în 1903 și 286.000 în 1907. Cu toate acestea, venirea în America nu le-a făcut viața cu mult mai ușoară.

În Brooklyn, New York, s-au stabilit mii de imigranți italieni. Aceștia nu numai că preferau să trăiască în comunități, împreună cu cei plecați din aceeași regiune, dar tindeau să opteze pentru afaceri conduse de confrații lor. Sentimentul de comuniune cu conaționalii lor era foarte puternic. Statutul lor social nu se ridica la nivelul germanilor sau irlandezilor, iar șansele de a găsi un loc de muncă bun erau mici. În consecință, majoritatea bărbaților trebuia să se mulțumească cu profesii manuale precum frizeria; fie erau liber profesioniști, fie se integrau în companii mici, unde cîștigau puțin. Femeile erau casnice și creșteau copiii. Deși chiriile nu erau mari, prețurile alimentelor și al cărbunelui pentru încălzit erau usturătoare, așa că traiul lor nu era tocmai ușor.

La acea vreme, în apropierea docurilor unde lucrau mulți dintre ei, au început să se deschidă bordeluri, localuri unde se practicau jocuri de noroc și cârciumi. Acestora li s-au adăugat, în zonele comerciale, localuri precum săli de dans și saloane de tatuaj, care le înghițeau imediat puținul venit. În rândul clasei muncitoare s-au înființat diferite găști, care au intrat într-o competiție acerbă pentru dominația teritoriilor.

▲ Biroul de control al imigrației, înființat de guvernul american pe Insula Ellis în 1892. I-au trecut pragul în jur de doisprezece milioane de imigranți, până la închiderea acestuia în 1954.

brooklynez Red Hook. Era un sălaș cu adevărat modest; baia, toaleta și bucătăria erau la comun cu alte apartamente, iar singura sursă de căldură era un godin. Chiria pentru aceste apartamente se situa între trei și patru dolari, media acestui cartier. Imediat după ce s-au mutat aici a venit pe lume cel de-al treilea fiu, dar Gabriel întâmpina dificultăți în a-și găsi un loc de muncă. În cele din urmă s-a angajat ca frizer și, în ciuda dezamăgirii pe care i-o cauzase America, a început să ducă o viață cinstită.

Primul pas către fărădelege

Deși era săracă, familia Capone trăia în armonie. În dimineața friguroasă a zilei de 17 ianuarie 1899 a venit pe lume și al patrulea fiu. O cunoscută a familiei Capone pe nume Sophia Milo a devenit nașa pruncului și l-a numit Alphonse, pentru ca mai târziu acesta să fie cunoscut drept Al Capone. În ciuda mortalității infantile extrem de ridicate cauzate de lipsa condițiilor medicale, copilul s-a bucurat de o sănătate de invidiat.

În 1904 a venit vremea ca puștiul de cinci ani să se înscrie la Școala Primară nr. 7 de pe strada Adams. A fost pentru prima oară când Al intra în contact cu societatea americană. La școală se vorbea doar engleza și Al trebuia să deprindă obiceiuri precum jurământul credinței drapelului american. Cultura americană părea fundamental diferită pentru copiii crescuți în enclava de imigranți italieni. Mai toți profesorii credeau că imigranții italieni nu erau interesați de învățătură, prejudecată care îi determina să trateze frecvent copiii ca pe niște mici delicvenți. Dascălii nu ezitau să le administreze elevilor pedepse corporale, pedepse de care nu a scăpat nici Capone.

La împlinirea vârstei de zece ani, voinicul Capone obișnuia să își petreacă timpul la docuri. În căutare de senzații tari, îi plăcea să urmărească instrucția ofițerilor din marina militară și se încăiera cu găștile irlandeze. În încercarea de a obține o poziție de lider printre aceste găști, curând a luat calea delincvenței, alăturându-se bandelor care tâlhăreau magazinele și furgonetele.

Capone a avut în total opt frați. Majoritatea au ales același parcurs delincvent ca și Capone, cu excepția lui James, cel mai vârstnic. James, nemulțumit de viața de imigrant italian sărman, și-a părăsit căminul, îndreptându-se către vest. S-a rupt complet de familie și și-a schimbat numele în Richard Joseph Hart. Ulterior, avea să își petreacă viața în slujba justiției, ca agent al prohibiției. După ce Al a urcat pe o poziție proeminentă în lumea interlopă, s-a străduit permanent să țină secretă relația de rudenie cu acesta.

Această fugă precoce a lui James din Brooklyn i-a oferit șansa să evite o viață de infractor. Totuși, Capone a ales să rămână și, asemenea multor alți tineri imigranți italieni, s-a lăsat corupt de mediul în care trăia.

▼ Copii într-un cartier de imigranți din New York, în jurul anului 1900.

Invitație la fărădelege

O întâlnire cu șeful

ÎN TINEREȚEA SA NELINIȘTITĂ, Capone nu mai prididea cu crimele și bătăile. În același timp, a început să lucreze la o fabrică de hârtie și la o fabrică militară, dându-i toate câștigurile mamei sale. Deși inițial lua note foarte bune, după ce s-a transferat la Școala Primară Publică nr. 133, acestea au scăzut treptat, iar copilul a început să chiulească. S-a încăierat cu un profesor, a fost exmatriculat și a abandonat școala la vârsta de paisprezece ani. A început să încolțească în sufletul său sentimentul că era rupt de cea mai mare parte a societății.

Aproximativ în aceeași perioadă, familia lui Capone s-a mutat din strada Navy în strada Garfield, la zece minute de mers pe jos de fosta reședință. Acesta a fost momentul care a decis drumul pe care avea să îl urmeze Capone în viață. A început să-și petreacă timpul la o sală de biliard din apropiere, unde obișnuia să joace biliard și să socializeze cu bărbați despre care se spunea că sunt gangsteri. Aici avea să se întâlnească pentru prima oară cu viitorul său partener și mentor, Johnny Torrio.

Torrio era o prezență importantă în Brooklyn. Mulți tineri de-ai locului s-au alăturat asociației pe care o administra Johnny Torrio. Torrio îi educa pe tineri punându-i să presteze mici servicii, și îi urmărea pentru a-i descoperi pe cei mai talentați. La un moment dat, Capone a fost trimis la sediul organizației. Acolo, într-o cameră, fusese lăsată la vedere o sumă mare de bani. Băiatul însă, spre deosebire de marea majoritate a tovarășilor săi, nu s-a atins de bani. A reușit astfel să treacă un test pus la cale de Torrio, pentru a evalua caracterul tinerilor. Capone a câștigat încrederea lui Torrio, primind sarcina să facă livrări și să colecteze datorii, câștigând ocazional câte cinci-zece dolari.

▲ Capone, într-o poză din tinerețe.

▲ Frankie Yale, cunoscut drept „Prințul întunecat" al lumii interlope, era temut de toți cei din anturajul său încă de pe când se apropia de treizeci de ani. Capone a început să lucreze la barul și sala de dans administrate de Yale, la recomandarea lui Johnny Torrio, pe când avea optsprezece ani.

Din punctul de vedere al lui Torrio, Capone era subalternul ideal. Lucrând pentru Torrio între vârstele de cincisprezece și optsprezece ani, Capone a urmărit atent câți bani sunt dispuși oamenii să cheltuie pe băutură, femei și jocuri de noroc. Alături de Torrio, Capone a învățat să trăiască asemenea unui gangster, deși a continuat să lucreze pe bani puțini la fabrică, punând preț pe munca fizică.

Capone și-a făcut intrarea în lumea interlopă sub tutela lui Johnny Torrio. În vârstă de optsprezece ani în 1917, i s-a comandat să meargă în enclava etnică din Noua Irlandă. Acolo s-a angajat ca barman într-un local condus de Frankie Yale, șeful unei bande, poreclit „Prințul întunecat al lumii interlope". Yale avea nevoie de un bodyguard și de un barman, și l-a rugat pe Torrio să îi recomande pe cineva. Se pare că Torrio avea așteptări înalte de la Capone.

Capone s-a înțeles bine cu Yale, care era cu paisprezece ani mai în vârstă. Capone întâmpina clienții și lua cursuri de dans. Avea un anume farmec care îi atrăgea simpatia celor din jur și în curând și-a câștigat popularitatea. Într-o zi, pe când lucra în localul lui Yale, Capone a fost implicat într-un incident. Când a intrat în bar un grup de tineri cam de vârsta lui, Capone i-a complimentat formele unei fete din grup, iar fratele acesteia, care o însoțea, a văzut în acea remarcă o insultă la adresa surorii sale și a sărit la bătaie.

Băiețașul intempestiv, pe numele său Frank Galluccio, era beat.

A scos din buzunar o lamă de zece centimetri, a crestat beregata și obrazul stâng a lui Capone, iar apoi a luat-o la fugă. Cele trei cicatrice lăsate în

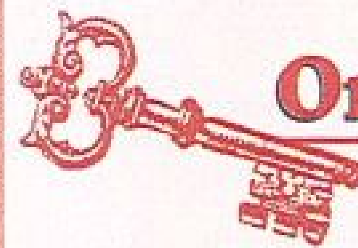

Capone se distra ostentativ în preajma docurilor din Brooklyn. În cele din urmă, avea să devină șeful lumii interlope.

urmă de incident aveau să semene teama în rândul celor care le priveau; în mod paradoxal, evenimentul a jucat un rol benefic în viața lui Capone. Acesta este și motivul pentru care Capone avea să fie poreclit „Scarface" (Cicatrice).

Capone a jurat să se răzbune pe Galluccio și a început să colinde străzile în căutarea acestuia. Totuși, Galluccio avea propriii gangsteri aliați, și incidentul s-a transformat într-un motiv de răfuială între organizațiile lumii interlope. În cele din urmă, insulta surorii bărbatului a fost considerată un pas greșit, Capone și-a cerut scuze și securea a fost îngropată. Capone a luat cunoștință cu puterea organizațiilor criminale și a învățat cât de important este să fii în stare să mergi mai departe, chiar și atunci când lucrurile nu evoluează cum ți-ai dori.

Capone a comis prima sa crimă când a mers să recupereze o datorie de la un bărbat pe nume Tony Perotta, la ordinul lui Yale. Bărbatul, care rămăsese în urmă cu plățile, nu a reușit să înapoieze banii, iar Capone l-a împușcat. Prin aceasta, a dus la îndeplinire ordinile primite de la Yale și a arătat de ce este în stare. Evident, Capone nu a lăsat niciun indiciu cu privire la crima comisă și nu s-a aflat pe lista de suspecți a poliției.

Omul-cheie

JOHNNY TORRIO

Ulterior, istoricii specializați în infracționalitate au susținut ideea că Johnny Torrio se apropie cel mai mult de arhetipul maestrului păpușar, întrucât părea a fi un cetățean cinstit, când de fapt controla din culise numeroase organizații criminale. Torrio a fost primul arhitect al criminalității organizate moderne. A avut grijă să îi transmită elevului său, Al Capone, toate tehnicile sale inovatoare. Capone avea să facă diverse comisioane pentru Torrio după ce a abandonat școala. În cele din urmă, în parteneriat cu Torrio, avea să pună mâna pe întregul Chicago.

Torrio l-a influențat semnificativ pe Capone. Deși conducea bordeluri, săli cu jocuri de noroc și baruri, soția și viața de familie erau deosebit de importante pentru Torrio. Probabil că Al Capone a dobândit propria viziune asupra importanței unei vieți de familie normale de la Torrio. Torrio însuși era un pacifist, dar nu se dădea în lături de la amenințări, mită și violență pentru a-și urmări interesele în afaceri. Capone a învățat și aceste lucruri de la Torrio. Având în vedere învățăturile insuflate de marele său mentor, Capone avea să pună mare preț pe viața privată, transformându-se în același timp în gangsterul capabil să comande crime de o sălbăticie nemaivăzută.

▸ Johnny Torrio, mentorul lui Capone în ale crimei, cel care îi va face intrarea în lumea interlopă.

Nașterea fiului său

Capone s-a lăsat dus de valul vieții de infractor. La nouăsprezece ani a cunoscut-o pe Mae Coughlin, într-un club subteran. Mae, de origine irlandeză, era cu doi ani mai mare decât Capone. De cum a privit-o pentru prima oară pe frumoasa Mae, Capone s-a îndrăgostit. Mae a procedat în așa fel încât relația să avanseze rapid. În ciuda diferenței de etnie și de clasă, părinții fetei nu s-au opus idilei, iar cei doi s-au căsătorit. Chiar înainte de oficializare, Mae era deja însărcinată. La 4 decembrie 1918, Mae a dat naștere unui băiețel. Desigur, Torrio avea să fie nașul pruncului, pe care l-au numit Albert Francis Capone (deși în general aveau să îl strige „Sonny"). Sănătatea lui Sonny însă era precară și există voci care susțin că acest fapt se datorează sifilisului de care suferea Capone. Se presupune că Al Capone a luat sifilis de la o prostituată pe când avea cincisprezece sau șaisprezece ani. Capone nu numai că și-a expus soția și fiul la această boală, dar va avea de suferit nespus de pe urma virusului în cursul vieții sale.

▾ Soția lui Capone, Mae Coughlin. Era cu doi ani mai în vârstă decât Capone. Provenea dintr-o familie mai înstărită decât a lui Capone, de origine irlandeză.

Către noul său regat din Chicago

O reabilitare efemeră

NUNTA LUI CAPONE și a lui Mae a avut loc la capela Sf. Maria, Steaua Mării, la 30 decembrie 1918. Capone a văzut în acest eveniment șansa de a-și schimba viața și s-a angajat contabil pentru firma de construcții Aiello. Capone părea satisfăcut cu viața sa liniștită alături de soția sa iubită și de copilul său, după ce a spus adio apucăturilor criminale. A câștigat încrederea anturajului, care avea așteptări mari de la el și se îndrepta spre serviciu în fiecare dimineață, îmbrăcat la costum și cravată. Dar Capone s-a confruntat curând cu o pierdere neașteptată: tatăl său, Gabriel, în vârstă de numai cincizeci și cinci de ani, s-a prăbușit și a murit în urma unui atac de cord, la 14 noiembrie 1920.

Capone a luat parte în New York la slujba de înmormântare a tatălui său, revăzându-și cu această ocazie familia. Nu era clar ce influență avea să aibă decesul tatălui asupra lui Capone. Poate că a simțit că nu mai era necesar să păstreze aparențele în ochii societății, sau poate a considerat că trebuie să își întrețină mama și frații, dar realitatea este că a renunțat la stilul de viață stabil și a reluat legăturile cu Torrio. În ianuarie 1921, în vârstă de douăzeci și doi de ani, Capone a demisionat de la firma de construcții. Dl. Aiello nu își dorea să se despartă de Capone, dar i-a urat succes și i-a împrumutat cinci sute de dolari. Capone nu a uitat de această obligație tot restul vieții și a avut grijă să se achite de datorie.

Torrio revine în prim-plan

În cursul ultimului ani, Torrio devenise mult mai puternic. Torrio a spus adio răfuielilor nesfârșite dintre bandele de pe străzile Brooklynului, și s-a îndreptat spre Chicago. Aici, a intrat

▾ Chicago, o mare metropolă din nord-vestul statului Illinois. Mulțumită activităților infractorilor precum Capone, Chicago avea să câștige faima unui oraș stăpânit de anarhie.

Biblioteca de amintiri

GREEN MILL

Green Mill s-a deschis în 1907, fiind primul bar de jazz din Chicago. În timpul prohibiției avea să devină un bar clandestin plin de viață. Capone era proprietarul localului. Se spune că ori de câte ori intra Capone în Green Mill, trupa se oprea din cântat pentru a interpreta piesa preferată a lui Capone, „Rhapsody in Blue" de George Gershwin.

Green Mill a fost scena multor muzicieni consacrați. Funcționează și astăzi, sub administrarea unui nou proprietar, în weekend-uri având atât de mulți clienți încât ar putea organiza de unii singuri o paradă. Când Capone se sătura de răfuielile dintre bande, obișnuia să vină la Green Mill să-și potolească setea și este posibil să se fi folosit de ieșirile lui secrete pentru a se ascunde de rivalii din bandele concurente.

în anturajul „Lordului viciului" din sudul orașului, James Colosimo. La 11 mai 1920, Colosimo a fost împușcat de vechiul patron al lui Capone, Frankie Yale, și a murit într-o baltă de sânge, pe pardoseala din biroul propriului hotel. Era evident că Yale l-a ucis pe Colosimo; poliția l-a arestat sub acuzația de crimă, dar acuzația a fost în cele din urmă retrasă. Aceasta pentru că singurii martori oculari se temeau pentru siguranța lor și au refuzat să depună mărturie. Mass-media a vuit o perioadă, speculând despre identitatea adevăratului creier din spatele crimei. Moartea șefului criminalilor avea să dea naștere unei lupte pentru supremație, în urma căruia a ieșit victorios Torrio.

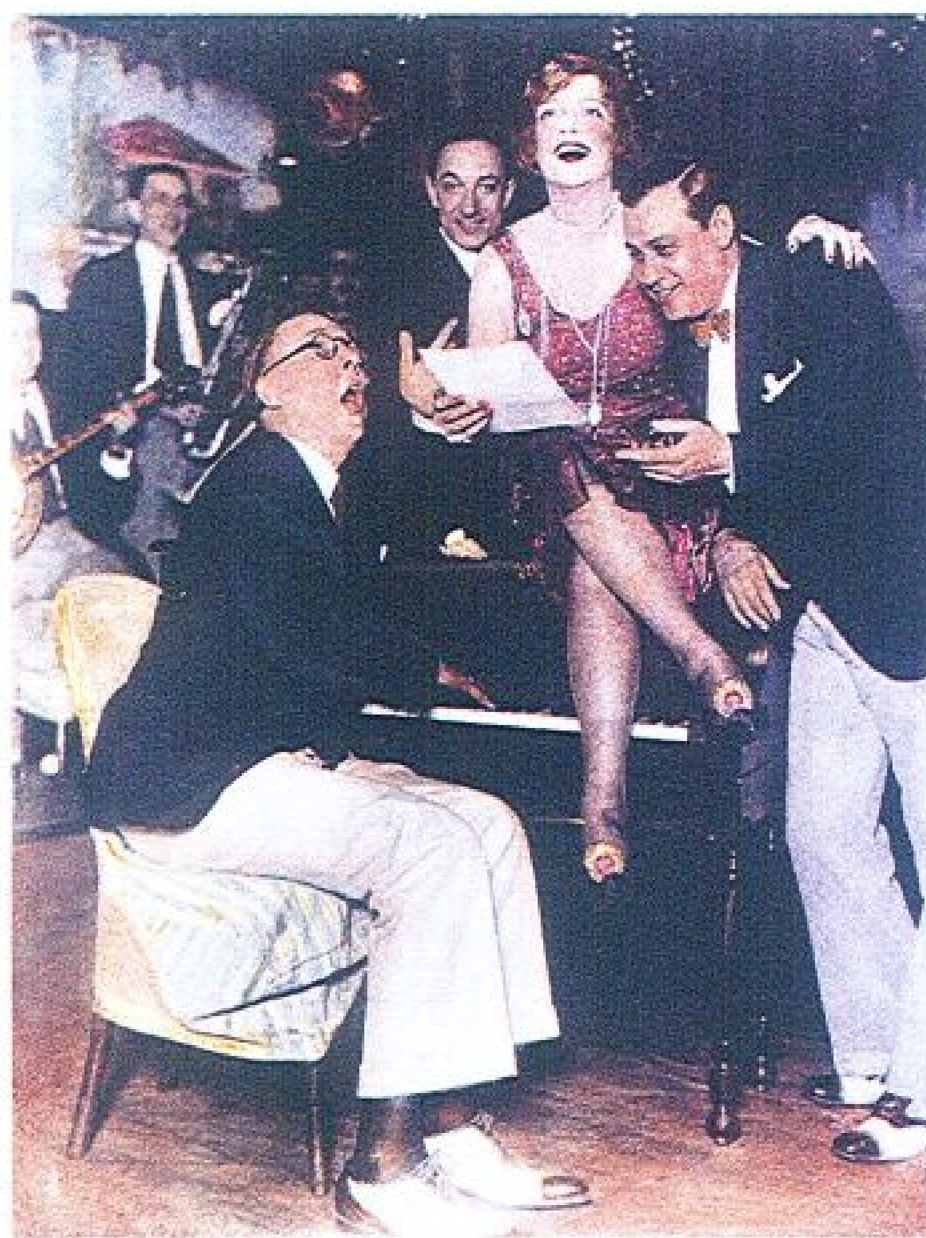
Torrio a căutat pe cineva care să-i fie mâna dreaptă. Capone învățase deja multe secrete ale lumii criminale de la Yale, precum și practica contabilă, de pe vremea lucrului la firma de construcții Aiello. Torrio i-a spus lui Capone că va face mult mai mulți bani decât ar fi visat vreodată pe căi legale și l-a invitat să vină să lucreze pentru el. La acea vreme, lumea interlopă nu se mai limita la activități precum jocurile de noroc și prostituția; instaurarea prohibiției a devenit o ocazie perfectă pentru a folosi producția și distribuția ilegală de alcool ca sursă de venit ilicit.

Torrio însuși s-a bucurat de mare succes în contrabanda cu alcool ilegal. Ulterior, Capone avea să-și scoată la iveală marele talent, câștigând o avere imensă din contrabanda cu băuturi spirtoase.

Administrarea unui bordel

Imediat după ce a împlinit douăzeci și doi de ani, lui Capone i s-a încredințat conducerea unui bordel de mâna a treia. Chiar și în mediul infracțional, serviciile prostituatelor erau privite cu dispreț, dar veniturile imense care rezultau din această afacere au transformat-o într-o scară de acces spre vârful ierarhiei pentru mulți gangsteri tineri. Un an mai târziu, fratele său Ralph (al doilea fiu al familiei Capone) avea să i se alăture. Cei doi vor ajunge să gestioneze mai multe bordeluri de calitate medie.

Capone s-a descurcat mult mai bine în munca sa decât și-ar fi închipuit vreodată Torrio. Întrucât a adus venituri atât de substanțiale organizației, Torrio l-a însărcinat pe Capone cu administrarea unui local numit „Careul de doiari". La primul etaj era un bar, la al doilea, un birou de pariuri la curse de cai, iar la al treilea, un salon cu jocuri de noroc. La ultimul etaj era un bordel. Faptul că a fost numit la conducerea acestui local nu putea fi interpretat decât ca recunoașterea sa drept partener de către Torrio. Capone nu mai trebuia să stea la intrare, în încercarea de a atrage clienți, nici în spatele barului; devenise un om de afaceri, cu un venit anual de aproape 25.000 de dolari. Când, ulterior, a început să fie urmărit de oamenii legii, a ieșit la iveală faptul că în acea perioadă genera profituri de trei milioane de dolari pentru organizație.

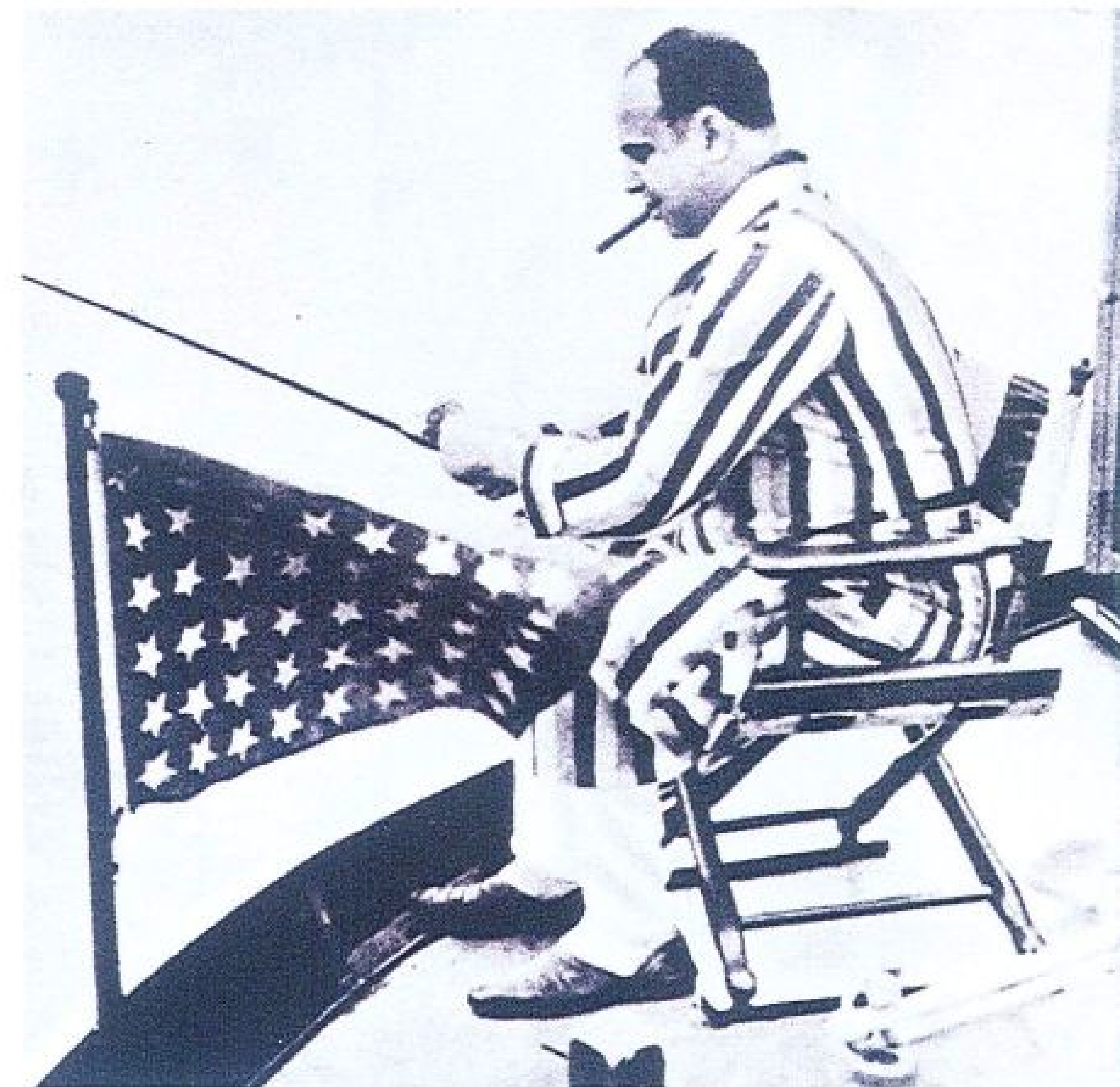

▲ Barurile clandestine au înflorit în anii 1920, era prohibiției. Oamenii se distrau exuberant bând și ascultând muzică.

Capone devenise mult mai priceput decât înainte. Pentru a-și masca activitățile criminale, a instalat firma unui magazin de mobilă la mâna a doua, pentru a da impresia de negustor cinstit. Totuși, în urma unui incident minor petrecut în august 1922, Al Capone, pe atunci în vârstă de douăzeci și trei de ani, a fost implicat într-un accident de mașină produs sub influența alcoolului. L-a amenințat pe șoferul taxiului de care s-a ciocnit cu un pistol și a fost arestat pentru prima oară de poliția din Chicago. În mod normal, ar fi trebuit să petreacă ceva timp închis. Dar poliția și ceilalți oficiali erau atât de corupți la acea vreme, încât Torrio a reușit cu o simplă mită să îl scoată pe Capone basma curată. Capone nu a fost nici măcar pus sub acuzare. Incidentele de acest gen aveau să se repete și cu alte ocazii, când Capone pierdea controlul sub influența alcoolului și avea răbufniri violente.

Capone nu a fost însoțit numai de soția și fiul său la Chicago; și-a adus după sine și mulți alți membri ai familiei. Strângând mulți bani de pe urma muncii în cadrul organizației lui Torrio, Capone și-a cumpărat propria casă pe strada South Prairie.

Setea de putere

Capone la pescuit de pe iahtul său.

Mutarea în orașul Cicero

MAJORITATEA OAMENILOR LEGII și a celorlalte autorități din Chicago-ul vremurilor lui Capone erau mituite pentru a acționa în cârdășie cu bandele. Unul din acești demnitari, primarul orașului Chicago, William Hale Thompson, era notoriu pentru aceste apucături. Relația dintre oficialități și gangster a dus la crearea unui climat care a permis răbufnirea a numeroase incidente violente dintre bande în care au fost folosite armament și bombe. Siguranța cetățenilor era periclitată, dar poliția nu a făcut niciun efort semnificativ pentru a reduce bandele la tăcere. Nemulțumirea generală rezultată a dus chiar la încercări de revocare a primarului. După ce Thompson a fost înfrânt în alegerile pentru postul de primar din cauza contribuției pe care a avut-o la transformarea orașului Chicago într-un cuib al infracționalității, locul său a fost luat de un bărbat aspru și serios, William E. Dever. Dever a sprijinit eforturile de punere în aplicare a legii prohibiției, dar prin asta nu a reușit decât să pună paie pe foc, iar crimele s-au înmulțit. Poliția era copleșită de situație.

Torrio a avut în vedere politica lui Dever și a decis să-și mute centrul operațiilor în orașul învecinat, Cicero. Cicero era un orășel cu numai 40.000 de locuitori. Amplasat la 30 de minute de mers cu mașina de Chicago, principala industrie a localității era producția de telefoane. Optzeci la sută din populația orașului o constituiau imigranții din Boemia (vestul Cehiei de astăzi), care iubeau berea și erau enervați de legea prohibiției.

Torrio a înființat un bordel în acest oraș liniștit în octombrie 1923. La început și-a dedicat mult timp gestionării reacțiilor poliției la desfășurarea operațiunilor ilegale, precum și negocierii cu alte organizații criminale a condițiilor de deschidere a unei afaceri pe un teritoriu nou. După stabilizarea situației în Cicero, Torrio a făcut o călătorie în Italia, lăsându-l la cârma afacerii pe Al Capone. Torrio avea să fie puterea din spatele scenei, lăsându-i lui Capone munca spinoasă a conducerii efective a operațiunilor. Capone și-a stabilit sediul central în hotelul vechi și părăginit Anton, apoi a început să deschidă baruri clandestine și cluburi de noapte. Printre acestea se numără Cotton Club (care nu are nicio legătură cu celebrul club cu același nume din New York).

O combinație de interese

La acea vreme, dintre frații Capone, cel mai mare susținător al organizației era cel de-al treilea fiu, Frank. Acesta era un bărbat înalt și zvelt, cel mai prezentabil dintre frați. Îi stătea bine îmbrăcat în costum, și purta negocierile cu sânge rece. Se remarca de asemenea prin eforturile active de a realiza legături între organizație și conducerea orașului Cicero. A realizat un pact

1917	Este ucis Tony Perotta
8 mai 1924	Este omorât Joe Howard
10 noiembrie 1924	Dion O'Banion este asasinat
25 decembrie 1925	Richard Lonergan este eliminat
11 octombrie 1926	Earl Weiss este omorât
1 iulie 1928	Frankie Yale este ucis
14 februarie 1929	Marele Masacru de Ziua Sf. Valentin
9 iunie 1930	Jake Lingle este omorât

CĂLĂTORII ÎN TIMP

ISTORICUL CRIMELOR LUI CAPONE

Pentru Capone, crima era cea mai bună metodă de a asigura buna desfășurare a afacerilor. Capone nu ucidea de dragul de a ucide. O făcea pentru a se apăra, pentru a asigura continuitatea organizației și pentru binele afacerii.

Frankie Yale după uciderea sa

Prima victimă a lui Capone a fost un bărbat care împrumutase bani de la Frankie Yale. Crima a avut loc în New York, pe când Capone avea numai optsprezece ani.

După ce s-a mutat la Chicago, Capone a omorât un bărbat care îl insultase, un escroc mărunt pe nume Joe Howard. În același an, șeful unei bande irlandeze, Dion O'Banion, a fost ucis după ce îl înșelase pe Johnny Torrio. Capone a mai ucis un șef al altei bande irlandeze, Richard Lonergan, care se implicase într-un război cu Frankie Yale asupra controlului Brooklyn-ului în 1925. În 1926 a omorât accidental într-o răfuială dintre bande un procuror cu care fusese în relații bune, pe nume McSwiggin. În cursul aceluiași an, Earl Weiss, cel care i-a urmat lui O'Banion, a încercat să îl răzbune atacându-l pe Torrio, dar a căzut el însuși victimă. Capone și-a asasinat de asemenea fostul șef, pe Frankie Yale, în 1928, după ce acesta din urmă a început să prăduiască transporturile lui Capone de alcool de contrabandă. După ce s-au intensificat luptele între bande au fost omorâți aliații lui Capone, Tony Lombardo și Pasqualino Lolordo. Renumitul Masacru de Ziua Sf. Valentin nu a fost altceva decât răzbunarea bandei lui Capone pentru moartea acestora.

Capone reușise să își elimine toți adversarii, preluând controlul întregului Chicago. Organizația sa criminală impresionantă aduna profituri uriașe din vânzarea de alcool de contrabandă. Îndepărtându-i pe toți cei care se puneau în calea afacerilor sale, a devenit stăpânul lumii interlope.

▲ Cicero, la vremea când Capone și-a mutat sediul central aici. Asemenea orașului Chicago, este amplasat în Cook County, în statul Illinois. Era cunoscut drept sediul fabricii Western Electric

▲ Hipodromul Arlington Park, înființat în afara orașului Chicago în 1927. Cursele de cai erau foarte populare la acea vreme, și chiar și Capone a deschis Hipodromul Hawthorne în Cicero. În mod evident, cursele erau aranjate.

cu primăria prin care, în schimbul voturilor la alegeri, banda căpăta dreptul să acționeze nestingherită. Era mult mai ușor pentru organizație să activeze cu cooperarea municipalității. Astfel, atât primăria cât și banda și-au îndeplinit scopurile.

Organizația Torrio-Capone părea de neoprit. În timp ce Frank reorganiza conducerea orașului, al doilea fiu al familiei Capone, Ralph, înființa încă un bordel în apropiere de Cicero, în Forest Hills.

Forest Hills fusese recent înființat și nu dispunea de nicio organizare administrativă. Localul bandei lui Capone avea să funcționeze nu numai ca bordel, ci și ca bar, fabrică de armament și ascunzătoare pentru infractori. Capone conducea de asemenea un cazinou numit „The Ship" (Nava) și organiza curse aranjate la hipodromul Hawthorne. Prin aceasta și-a extins și mai mult influența.

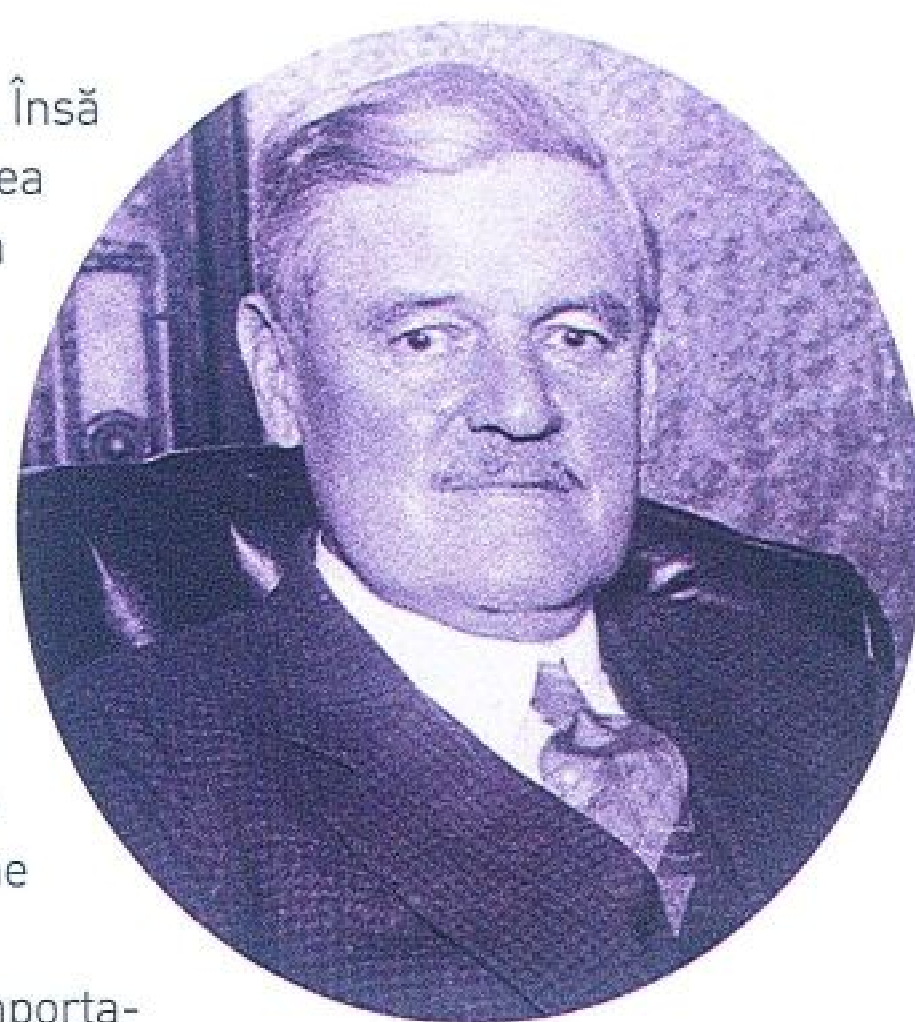
Din 1923 până la sfârșitul lui 1924, nimeni nu era suficient de curajos încât să li se opună fraților Capone. Totuși, un tânăr necunoscut pe nume Robert St. John a publicat o serie de articole în săptămânalului The Cicero Tribune prin care demasca organizația Torrio-Capone. Capone nu și-a imaginat niciodată ce tragedie va decurge de aici.

Moartea fratelui său, Frank

The Cicero Tribune a inițiat o campanie de curățare a orașului de gangsteri, relatând cu privire la activitățile ilicite ale fraților Capone din timpul campaniei electorale din Cicero. Firul poveștii a fost urmat și de alte publicații și părea că aliații politici ai fraților Capone erau condamnați să piardă alegerile. Însă au continuat incidentele precum întemnițarea activiștilor partidului de opoziție. Poliția din Chicago a trimis o forță specială constituită din șaptezeci de ofițeri de poliție pentru a proteja electoratul de pericol, în ziua alegerilor. Trupele au văzut un bărbat apropiindu-se și, observând că acesta era Frank Capone, au deschis focul. Frank a murit pe loc. Capone și-a pierdut cumpătul la aflarea veștii uciderii lui Frank de către forțele polițienești, dar desigur că nu putea să se răzbune direct pe ofițerii implicați.

Incidentul a marcat o schimbare în comportamentul lui Capone. Până atunci își suprimase pornirile violente datorită influenței mentorului său pacifist, Torrio, dar organizația avea să se metamorfozeze în curând într-o bandă brutală. Un exemplu remarcabil în acest sens a fost uciderea lui Joe Howard de către Capone personal, la 8 mai 1924. Howard, un escroc mărunt, l-a insultat pe Capone, numindu-l proxenet. Capone a scos instinctiv un pistol din buzunar și l-a rănit mortal pe Howard. Au existat numeroși martori oculari, dar niciunul nu a fost dispus să depună mărturie, de teamă să nu-și piardă viața. Poliția nu a putut astfel să îl aresteze pe făptaș, din lipsă de probe.

După moartea lui Frank, Capone a susținut alegerea susținătorului bandei, Joseph Klenha, ca primar al orașului Cicero și chiar a cumpărat ziarul care i-a creat atâtea probleme, The Cicero Tribune. Reușise astfel să își apropieze întregul orășel.

▲ William E. Dever, succesorul lui William Hale Thompson la primăria orașului Chicago. A încercat să aplice cu strictețe legea prohibiției, și a declarat că are încredere că această contrabandă cu alcool poate fi suprimată.

▼ Convenția națională a Partidului Republican, ținută în iunie 1920. Atât Joseph Klenha, primarul orășelului Cicero controlat de Capone, cât și William Hale Thompson, primarul din Chicago, în cârdășie cu mafia lui Capone, erau membri ai Partidului Republican.

▲ Dion O'Banion, șeful contrabandei din zona de nord a orașului Chicago. Conducea și o florărie și s-a ocupat de aranjamentele florale la înmormântarea fratelui lui Capone, Frank

Întuneric și onoare în lumea interlopă

Stilul lui Capone

CAPONE ȘI-A ÎNCEPUT viața de gangster lucrând ca proxenet și a continuat cu multe alte roluri, precum cel de contabil, cartofor, contrabandist și asasin. După câștigarea încrederii lui Johnny Torrio, la vârsta fragedă de douăzeci și cinci de ani, a reușit să acumuleze o avere vastă și să dețină o mare putere. Odată cucerit Cicero-ul, Capone și-a îndreptat atenția spre Chicago.

În acest moment, Capone a devenit interesat de modă. Avea cam 1,80 m înălțime. Deși era bine clădit, era destul de suplu. Obișnuia să poarte un inel cu diamant în valoare de zeci de mii de dolari pe degetul mic. Capone a fost omul care a popularizat imaginea gangsterului cu pălărie și trabuc. Aparițiile sale ostentative, stilate, au atras atenția multora și, în ciuda faptului că era temut, se bucura de popularitate. Stilul lui Capone i-a inspirat de asemenea pe regizorii filmelor cu gangsteri.

Trădarea lui O'Banion

Contrabanda cu whisky a reprezentat cea mai importantă sursă de venit ilicit a bandelor. Pacea obținută de Torrio s-a spulberat rapid. Războiul dintre bandele care se răfuiau pentru dreptul de a vinde alcool contrafăcut se extinsese deja la cele mai înalte niveluri ale conducerii municipale din Chicago. Conflictele au fost denumite în presă „Războaiele berii" și în fiecare zi apăreau știri cu privire la incidente violente. Existau lunar patru sau cinci victime ucise care aveau legătură cu piața neagră a alcoolului. Ori de câte ori avea loc un asasinat în lumea interlopă, numele lui Capone avea să fie citat de presă.

Capone nu a fost arestată niciodată din lipsă de probe, dar crimele au fost întotdeauna, într-un fel sau altul, în avantajul lui. Competitorii și cei care i se opuneau sfârșeau întotdeauna între patru scânduri, iar Capone urca scara spre vârful lumii interlope.

Totuși, a existat un om care nu a acceptat niciodată succesul lui Capone și al lui Torrio. Este vorba despre șeful unei bande irlandeze, Dion O'Banion, care controla contrabanda cu alcool în zona de nord a orașului Chicago. A părut să se alieze cu banda Capone-Torrio, dar în realitate se deda la jefuirea în secret a transporturilor cu băuturi alcoolice. Acest fapt a provocat furia gangsterilor sicilieni. Totuși, O'Banion le pregătea în secret o capcană. Și-a anunțat retragerea și s-a oferit să predea fabrica de bere Sieben, baza operațiunilor sale de contrabandă. O'Banion știa dinainte că Sieben avea să fie controlată de poliție. L-a invitat pe Torrio la fabrică pe 19 mai 1924. Așa cum și-a planificat, Torrio a fost arestat. Pedeapsa nu a fost pronunțată rapid, dar până la urmă Torrio a trebuit să plătească o amendă de 5000 de dolari și să petreacă nouă luni în închisoare.

O răzbunare sângeroasă

Capone a aflat de trădarea lui O'Banion și a pus la cale asasinarea acestuia. La un an după arestarea lui Torrio, la 10 decembrie 1924, O'Banion a încasat șase gloanțe de la mică distanță, ziua în amiaza mare, chiar în fața florăriei sale.

Era evident că în spatele acestei crime se afla Capone, dar polițiștii au părut ușurați de ieșirea din scenă a unui lider de bandă și nu au cercetat cazul în profunzime. Deși se credea că moartea lui O'Banion va aduce pacea în lumea interlopă, în realitate răfuielile dintre bande s-au intensificat și au dat naștere unor gânduri de răzbunare în rândul subalternilor lui O'Banion.

Capone a început să înțeleagă că faptul că îi mergea atât de bine implica amenințări sporite la adresa vieții sale. Facțiunea lui O'Banion complota pentru

▼ Capone în timp ce urmărea cu interes un meci de fotbal (dreapta). Dincolo de atenția acordată lumii interlope, Capone nu a uitat niciodată să se distreze în timpul liber.

asasinarea lui Capone și și-a pus planul în practică de nu mai puțin de zece ori. Capone avea întotdeauna la el o armă, era încadrat permanent de bodyguarzi și se deplasa numai cu mașina. La 12 ianuarie 1924, mașina lui Capone a fost ciuruită de o rafală de mitralieră. Pasagerul din față a fost rănit și noul șofer al lui Capone ucis. Capone însă se afla într-un restaurant și a scăpat nevătămat.

Torrio avea grijă la rândul său de propria viață, dar nu în aceeași măsură precum Capone. Obișnuia să plece din Chicago și să își încheie afacerile zilei în diferite locații. Își ținea astfel inamicii la distanță, însă la 24 ianuarie, la douăsprezece zile de la atacul asupra mașinii lui Capone, a fost victima unor focuri de pușcă și de pistol în fața casei sale. Cele două rafale l-au nimerit în gât și în piept și s-a prăbușit pe caldarâm. Unul dintre asasini s-a apropiat pentru a termina ce a început, dar începeau să se apropie potențiali martori iar pușca era descărcată. Printre cei care încercau să îl asasineze pe Capone se numărau Vincent Drucci, Earl Weiss și George Moran.

Retragerea lui Torrio

Torrio a fost transportat la un spital, unde a supraviețuit în mod miraculos. Ca urmare a incidentului, el a decis să se retragă. La 9 februarie 1924, a intrat la închisoare pentru a își ispăși pedeapsa primită în cazul fabricii de bere Seiben. Și-a petrecut cele nouă luni în închisoarea din Lake County, Illinois, predându-i întreaga autoritate asupra organizației pe care o conducea lui Capone. În primăvara lui 1925, Capone și-a mutat sediul central într-un apartament din hotelul de lux Metropole. A renunțat Metropole. A renunțat la politica sa anterioară de a se feri de lumina reflectoarelor, încercând cu orice preț să se facă remarcat.

Capone a fost cunoscut atât ca familist convins cât și ca spectator fervent al meciurilor de box și de baseball, dar a jucat în același timp un rol crucial în multe incidente sângeroase. Deși era evident că Al Capone se afla în spatele acestor violențe, nu a existat nicio dovadă care să îl lege de crimele produse.

La 27 aprilie 1926 l-a ucis în mod accidental pe Bill McSwiggin, un procuror cu care era în relații bune. McSwiggin se afla întâmplător în zona în care trăgea Capone în timpul unui schimb de focuri cu o bandă rivală. Moartea procurorului a stârnit panică în lumea interlopă. Capone a fost forțat să plece din Chicago înainte ca poliția să îl prindă. În urma cercetărilor s-a stabilit că a fost folosită o pușcă mitralieră Thompson M1921; incidentul a marcat momentul adoptării mitralierei Thompson ca arma principală a lumii gangsterilor.

▲ Fabrica de bere Seiben, condusă de Capone, O'Banion, Torrio. Aici se producea o cantitate însemnată de bere de contrabandă.

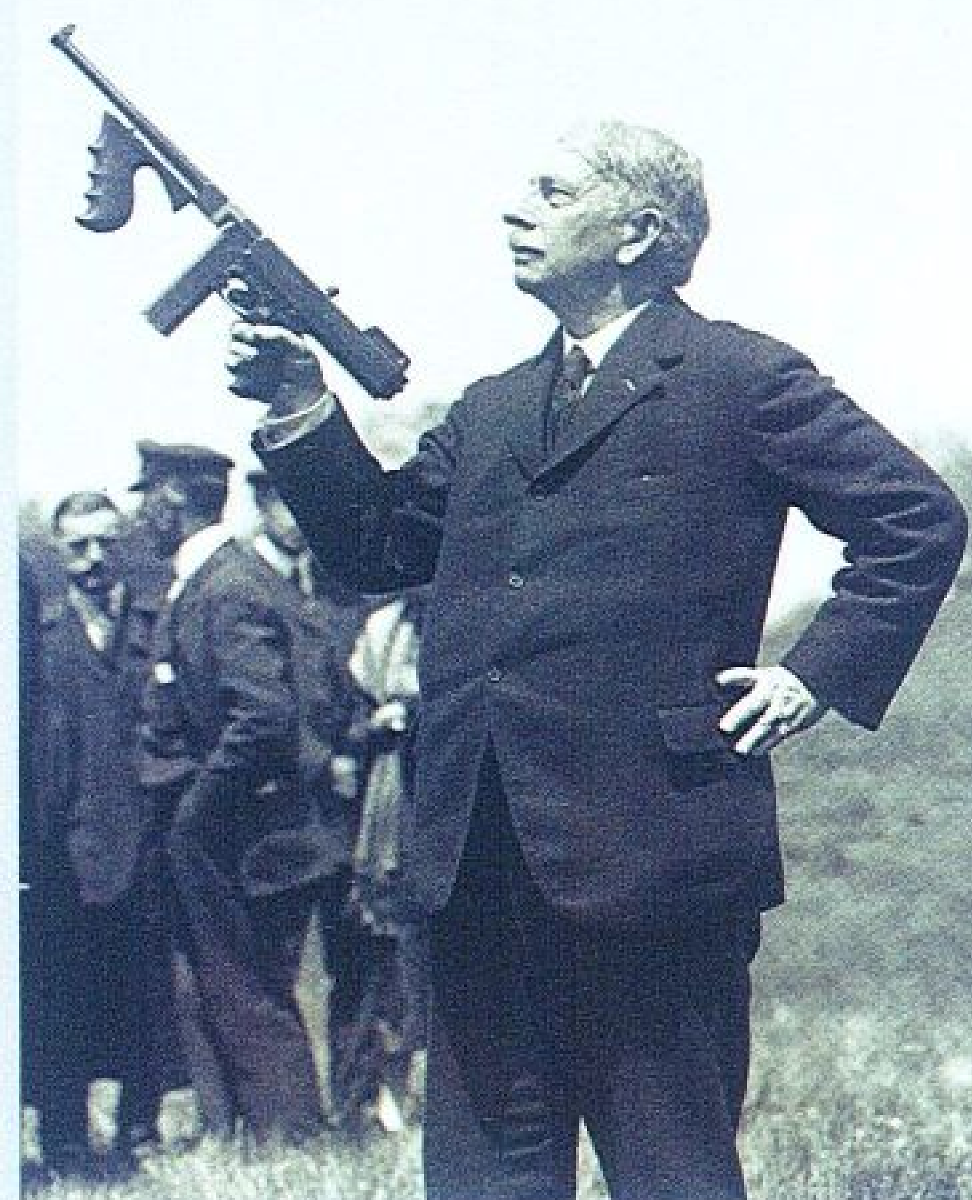

Versiune diferită

PROHIBIȚIA ȘI CURSELE CU MAȘINI DE SERIE

Cea mai populară ligă de curse cu automobile din America zilelor noastre este NASCAR (National Association for Stock Car Racing – Asociația Națională a Curselor Auto cu Mașini de Serie). Aceasta își are originea în vremea prohibiției. Mașinile de curse NASCAR arată la fel ca mașinile normale, dar în interior sunt mașini de serie construite special pentru curse. În America din perioada prohibiției, pentru transportul ilegal de băuturi spirtoase către baruri se foloseau automobile de serie care nu atrăgeau atenția. Șoferii erau deosebit de pricepuți să scape de urmărirea autorităților. Pentru a-și dezvolta talentul la condus, șoferii acestor mașini se întreceau pe drumurile ferite de ochii lumii, punând astfel bazele curselor moderne NASCAR.

Acest tip de curse a continuat și după revocarea prohibiției, iar în vara lui 1938, Bill France, tatăl unui viitor lider al NASCAR, a organizat o cursă pe dunele Plajei Daytona, oferind ca premiu o ladă de ulei de motor și o sticlă de rom. Mai târziu a instituit un set de reguli, împreună cu restul întemeietorilor acestui sport din întreaga Americă, și a creat NASCARUL zilelor noastre. În fiecare an se desfășoară în jur de 2300 de curse cu peste cinci milioane de spectatori. Premiile în bani câștigate de cei mai buni piloți cumulează mai multe milioane de dolari.

▶ John T. Thompson își expune nou-inventata pușcă mitralieră. Thompson a fost un militar care și-a înființat o companie în cadrul căreia a cercetat îmbunătățirea mitralierelor după trecerea în rezervă, reușind să perfecționeze modelul în 1921. Puterea sa letală copleșitoare a fost descoperită de gangsteri și folosită de aceștia în răfuielile dintre bande. Datorită sunetului distinctiv pe care îl producea, mitraliera a fost poreclită „mașina de scris din Chicago".

Război și trădare

Postura retragerii

VIAȚA ÎN CHICAGO a fost pentru Capone un permanent dans cu moartea. Întotdeauna în gardă, a luat toate măsurile necesare pentru a se proteja, blindându-și spre exemplu Cadillacul cu oțel și cu sticlă antiglonț. De asemenea, organizațiile nonguvernamentale și mass-media și-au continuat activitățile îndreptate împotriva bandelor și multe persoane din conducerea municipală au devenit dușmani ai lui Capone pe măsură ce adoptau o atitudine ostilă lumii interlope. Astfel, Capone a ajuns să fie supus unor presiuni substanțiale.

Capone a părăsit o perioadă orașul Chicago, dar nu pentru mult timp. Deși conștient de riscuri, a acceptat să fie anchetat în cele din urmă de poliție în cazul uciderii lui McSwiggin. Capone a recunoscut faptul că McSwiggin era un client regulat al cârciumilor sale și că accepta întotdeauna mita oferită. Capone a considerat că s-ar putea sustrage suspiciunilor sugerând că nu avea niciun motiv să îl ucidă pe McSwiggin. În consecință, mandatul de reținere emis pe numele lui Capone a fost revocat.

După revenirea în Chicago, străzile au fost încă o dată invadate de focuri de armă. Pentru a pune capăt luptelor, Capone a încercat să încheie un acord cu Earl Weiss, dușmanul principal al său după uciderea lui Dion O'Banion. Totuși, negocierile nu au fost încununate cu succes, și la 11 octombrie 1926, Weiss a fost ciuruit de zece gloanțe și a murit.

▲ Capone a decis că dorea să revină la perioada stabilă din vremea lui Johnny Torrio, distrusă de violențele dintre bande generate de lupta pentru controlul contrabandei. Dar violența dă naștere altor violențe, sub forma răzbunării pentru crimele comise, iar sângele curs nu avea decât să sporească.

▼ Cadillacul blindat pe care Capone și l-a realizat după ce a început să se preocupe intens de propria siguranță.

După uciderea lui Weiss, Capone și-a anunțat retragerea din afacerile cu alcool de contrabandă și a organizat o conferință de pace. Bandele orașului au acceptat să uite trecutul și să pună punct răfuielilor. Situația nu a durat decât șaptezeci de zile, dar pentru scurt timp, în Chicago a domnit pacea. În această perioadă și-a făcut din nou apariția William Thompson. Renunțase la postul de primar cu câțiva ani în urmă, dar a fost reales pentru un nou mandat cu sprijinul lui Capone în aprilie 1927. Se pare că anunțul de retragere al lui Capone nu a fost decât o tactică de inducere în eroare a publicului.

Masacrul de Ziua Sf. Valentin

Asasinatele au fost sistate pentru scurt timp după organizarea conferinței de pace. Capone s-a purtat exemplar după ce a pledat pentru pace, dar Chicago a redevenit scena violențelor după întoarcerea primarului Thompson. Capone îl înlăturase pe rivalul acestuia, Joseph Aiello, cu sprijinul poliției. Mulțumită localurilor precum Cotton Club (singurul club de noapte din Cicero), veniturile sale anuale ajunseseră să însumeze aproximativ o sută de milioane de dolari. Activitățile sale și-au lăsat amprenta inclusiv asupra economiei de suprafață, arătând influența imensă pe care o avea din lumea sa subterană.

Luptele sângeroase și-au reintrat în drepturi. Fostul

șef al lui Capone, Frankie Yale, l-a trădat pe acesta în 1928, când a început să îi fure din transporturile de alcool de contrabandă.

Când Capone a aflat despre aceste lucruri, a comandat asasinarea lui Yale pe străzile New Yorkului, unde acesta a fost ucis de o rafală de mitralieră. Capone a onorat cu strictețe regulile lumii interlope; era loial prietenilor, și nemilos cu trădătorii. Gangsterii din New York care au încercat să răzbune moartea lui Yale s-au deplasat la Chicago și au prins în cursă pe unul dintre bodyguarzii lui Capone.

Răzbunările vor continua, culminând cu cea mai cumplită baie de sânge din istoria bandelor: Masacrul de Ziua Sf. Valentin. Șapte membri ai vechii bande a lui O'Banion au fost ademeniți în capcană cu ajutorul unui transport de alcool de contrabandă. Au fost apoi „arestați" de băieții lui Capone deghizați în polițiști, care au deschis focuri de mitralieră asupra celor șapte. Rafalele au fost deschise de la mică distanță, împrăștiind bucăți de creier și de carne pe pereți și pe tavan. Pardoseala s-a transformat într-o baltă de sânge. La comanda lui Capone s-a produs o scenă ruptă din infern.

O latură neașteptată

Capone trăia într-o lume sângeroasă, însă a pus preț pe viața de familie. Și-a cumpărat o proprietate în Palm Island, Florida, în martie 1928, unde și-a trimis soția și fiul, pentru a-i proteja de tumultul orașului Chicago. În mod ironic, această achiziție a constituit dovada veniturilor sale substanțiale și a condus în cele din urmă la arestarea lui Capone pentru evaziune fiscală.

La acea vreme, Capone și-a arătat o altă latură a caracterului, demonstrând bunătate față de copii și săraci. La un moment dat i-a îndemnat pe niște băieți sărmani care vindeau ziare pe stradă să meargă acasă, la mamele lor. Obișnuia să cumpere mai multe bilete la meciurile de box și să le împartă tinerilor fani ai acestui sport. Se spune că le dădea copiilor săraci bancnote de douăzeci de dolari ori de câte ori aceștia îi ieșeau în cale. În ediția din 5 decembrie 1930 a unui ziar din Chicago a apărut un articol în care se arăta că Al Capone asigura 120.000 de mese în cantine pentru săraci. Probabil încerca să câștige populația de partea sa și să își îmbunătățească imaginea; cu toate acestea, acțiunile sale caritabile indică faptul că în esență, nu era caracterizat de cruzime.

▲ În Masacrul de Ziua Sf. Valentin, șapte membri ai bandei lui O'Banion au fost secerați de focuri de mitralieră în mai puțin de zece secunde.

▲ Nu puțini au fost cei care s-au bucurat de cantinele pentru săraci deschise de Capone la finele anului 1930. Se împărțeau zeci de mese săptămânal, fapt care a îmbunătățit imaginea lui Capone în rândul cetățenilor.

CLIPE PERSONALE

UN ADEVĂRAT FAMILIST

Termenul „gangster" probabil dă naștere unor imagini de oameni fără milă care iau viața altora fără să clipească. În realitate, Al Capone, însăși personificarea „gangsterului", era un familist. Îi plăcea să bată mingea cu fiul său în curtea casei, aruncând mingea încetișor, astfel încât băiatul să o poată prinde. De Crăciun le oferea cadouri și dulciuri elevilor și profesorilor școlii de stat la care era înscrisă sora sa mai mică. Întâmpina întotdeauna cu bucurie oaspeții, indiferent de cine erau aceștia. Prepara spaghete în bucătărie, îmbrăcat cu șorț, fiind apreciat în cartier pentru modul în care gătea și pentru vinurile sale Chianti. Capone susținea că ar fi vânzător de mobilă, dar când se plimba pe moșie îmbrăcat în halat și papuci, pretențiile că ar avea o profesie de rând trebuie să fi părut suspecte chiar și vecinilor. Dar într-o primă fază, puțini vecini au reușit să intuiască adevărata sursă de venit a gangsterului.

Pe lângă importanța acordată vieții de familie, Capone a făcut tot posibilul să fie bine văzut de vecinii săi. Aceasta probabil pentru că detaliile meseriei sale erau temute de restul lumii. Este posibil ca Al Capone să fi încercat să își compenseze acțiunile criminale cu comportamentul din sânul căminului.

▲ Un Al Capone relaxat, îmbrăcat în costum de baie, pe gazonul proprietății sale.

Sfârțitul unei perioade de haos

▲ Capone iese din tribunalul federal, în 1931, după finalizarea depoziției. A fost anchetat sub acuzația de evaziune fiscală.

Panică la nivel mondial

Lansarea în 1987 a filmului „Incoruptibilii" („The Untouchables"), în care Robert DeNiro l-a jucat pe Al Capone și Kevin Costner pe tânărul agent al trezoreriei, Eliot Ness, a făcut cunoscută drama arestării lui Capone. Mai mult decât orice, activitățile lui Ness au fost reinterpretate dintr-o lumină dramatică. Bărbatul căruia i se datorează cu adevărat arestarea lui Capone a fost procurorul federal George E. Q. Johnson.

Guvernul federal dorea să îl condamne pe Capone pentru crimă, dar din lipsă de probe, a fost imposibil să fie pus sub acuzare. Și-au schimbat strategia și l-au urmărit pentru evaziune fiscală. 1929 a fost anul prăbușirii bursei pe Wall Street, moment care a marcat începutul crizei economice mondiale. Impactul Marii Crize s-a făcut resimțit și în lumea interlopă. În acest răstimp s-au intensificat criticile la adresa prohibiției și contrabanda cu alcool a început să piardă teren. Capone însuși simțea probabil că epoca de aur a gangsterilor se apropia de sfârșit. A început să petreacă tot mai mult timp la reședința sa din Florida.

Punerea sub rechizitoriu și arestarea

În imperiul aparent invincibil al lui Capone au început să apară fisuri. Guvernul federal l-a arestat mai întâi pe Ralph Capone sub acuzația de evaziune fiscală în 1930. Ceilalți prieteni ai lui Capone au fost de asemenea ținta cercetărilor, fiindu-le controlate registrele contabile ținute în ultimii câțiva ani. Cercul de apropiați ai lui Capone era hăituit.

În tot acest timp, Eliot Ness a organizat o echipă de anchetatori care au început să strângă rapid probe. Întrucât Ness și echipa sa au refuzat cei 2000 de dolari oferiți drept mită de Capone, au fost etichetați drept „Incoruptibilii". Mai mult, guvernul federal a finalizat urmărirea și l-a arestat pe Capone la 5 mai 1931. A fost acuzat de douăzeci și două de cazuri de evaziune fiscală petrecute între 1924 și 1929. La baza ferocității guvernului în urmărirea lui Capone a stat contabilul său, Leslie Shumway. Aceștia l-au asigurat pe Shumway că, în caz că va coopera, nu îl vor pune sub acuzare. Acesta a acceptat astfel să depună mărturie împotriva lui Capone.

Capone a încercat să cadă la pace cu procurorii federali, care însă au refuzat orice negociere. Apoi a pus la cale asasinarea agenților fiscului, dar a eșuat. Procesul s-a încheiat la 6 octombrie. Capone a făcut tot posibilul să mituiască jurații, dar și acest lucru a eșuat, întregul complet de judecată fiind înlocuit în ultima secundă. Condamnarea a fost pronunțată la 24 octombrie, urmând să ispășească unsprezece ani de închisoare (zece ani urmau să fie petrecuți într-o închisoare federală și un an într-o închisoare de stat), și să plătească o amendă în valoare de 80.000 de dolari. Apelul lui Capone a fost respins, și pedeapsa a rămas definitivă.

Spectrul bolii își intră în drepturi

La 24 octombrie 1921, Capone a fost închis în pușcăria din Cook County. Renumele său i-a adus un tratament special, îndeosebi sub forma celulei spațioase în care și-a petrecut timpul. În luna mai a anului următor a fost transferat într-o închisoare federală din Atlanta, iar la 22 august 1934 a fost trimis la închi-

▼ Închisoarea federală Alcatraz, amplasată pe o insulă izolată în Golful San Francisco. Astăzi este o atracție turistică, și se organizează tururi ale interiorului închisorii.

soarea Alcatraz. Se spune că era imposibil să evadezi din Alcatraz, aceasta numărându-se în prezent printre cele mai celebre atracții turistice. Aici erau trimiși de obicei infractorii notorii precum Capone. Gardianul din Alcatraz, James A. Johnston, l-a tratat la fel ca pe orice alt prizonier, adresându-i-se simplu cu numele de „deținutul optzeci și cinci". Pentru Capone, viața în Alcatraz a fost departe de a fi confortabilă. A încercat din răsputeri să își asigure un tratament preferențial, cum ar fi mai multe vizite din partea familiei, dar eforturile nu i-au fost încununate cu succes. Când restul deținuților au intrat în grevă, în semn de protest față de condițiile de detenție, Capone a refuzat să li se alăture, de teamă să nu i se prelungească sentința. Acest fapt i-a atras antipatia deținuților, fiind rănit grav la 23 iunie 1936, când a fost înjunghiat în spate de un tovarăș deținut.

Capone a revenit la traiul obișnuit după ce i s-a vindecat rana, dar la 5 februarie 1938 a avut o criză de delir. După o criză neașteptată de sifilis, boală de care suferea încă din adolescență, a intrat într-o stare paretică, problemele psihice continuând și după ce și-a revenit.

Capone a fost diagnosticat cu neurosifilis. A primit îngrijiri medicale în închisoare și a dat semne temporare de recuperare, dar prezenta recidive frecvente, momente în care obișnuia să arunce în jur cu propriile dejecții. Înaintea ispășirii pedepsei, a fost trimis la Terminal Island, în apropiere de Los Angeles.

O moarte liniștită

La 16 noiembrie 1939, Capone a fost eliberat din închisoare, fiind transferat la Spitalul Union Memorial, unde își va petrece încă patru luni. După externare, va duce o existență pașnică, alături de familie, în Palm Island.

A primit vizita multor prieteni vechi, dar se întâmpla des ca Al Capone să nu îi recunoască. Își petrecea uneori o zi întreagă privind spre mare, sau bolborosind incoerent. Nu mai rămăsese nicio urmă din împăratul crimei de altădată.

În ianuarie 1947, după sărbătorirea zile de naștere, Capone a suferit de un atac cerebral. În jurul orei 7:21, în dimineața zilei de 25 ianuarie, cel care a fost ani de-a rândul întruchiparea gangsterului s-a stins din viață, înconjurat de cei dragi, la vârsta de patruzeci și opt de ani.

Moartea temutului mafiot care a deținut odată puterea absolută asupra orașului Chicago a fost dulce-amăruie. Poate că a fost fericit, stingându-se în liniște. Familia a dorit să organizeze o înmormântare intimă, dar în final au participat 350 de persoane îndurerate.

A fost înhumat în după-amiaza de 4 februarie, la cimitirul Mount Olivet. Familia, care punea mare preț pe intimitate, a dispus în secret mutarea rămășițelor sale în imensul cimitir Mount Carmel. Moartea sa a fost consemnată de ziarele din întreaga America, marcând sfârșitul unei ere. Capone este atât un anti-erou, cât și un simbol al Americii din perioada prohibiției.

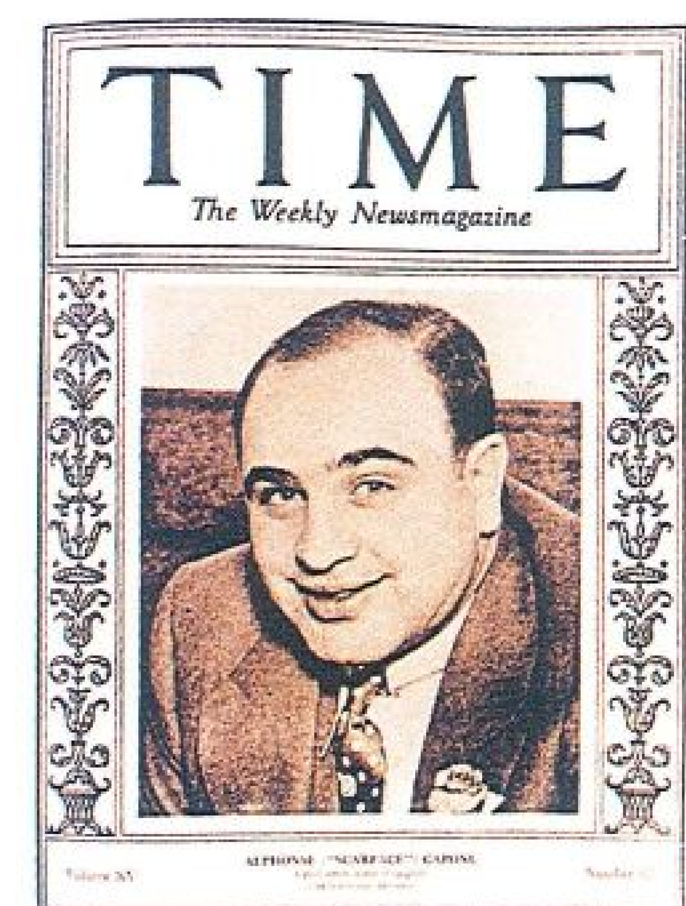
Capone și Hotelul California

Cântecul „Hotel California", un hit incontestabil al trupei rock americane The Eagles, este binecunoscut pentru versurile sale misterioase. În acest cântec, un bărbat epuizat de mersul prin deșert decide să poposească la Hotelul California, unde are parte de o experiență stranie. De fapt, Hotelul California există și în realitate, iar patronul său în vremea prohibiției a fost nimeni altul decât Al Capone. Când a fost arestat pentru evaziune fiscală, hotelul a fost confiscat de autorități. A fost utilizat mai târziu de către armată, iar astăzi servește drept închisoare, sub numele de Centrul de Reabilitare din California, sau CRC. Este folosit pentru a adăposti comercianții de droguri și consumatorii de narcotice care au primit condamnări de până la cinci ani. Făptașii sunt supuși unui proces de reabilitare, și se spune că instituția este mai degrabă un sanatoriu decât o închisoare.

Versurile pline de substrat „Poți să predai cheia oricând dorești, dar nu poți pleca niciodată" este o metaforă pentru destinul schimbător al acelora care părăsesc hotelul.

▲ Procurorul federal George E. Q. Johnson, care a lucrat neobosit la rechizitoriul lui Capone. Spre deosebire de colegii săi corupți, acesta detesta din tot sufletul abuzurile mafiei.

▲ Capone pe coperta revistei Time în 1930.

Versiune diferită

EPOCA ÎN CARE A TRĂIT AL CAPONE 1899-1947

„Nu trebuie să ne fie rușine cu nimic din viața noastră."
Înțeleptul perioadei Restaurării și a sfârșitului shogunatului, Katsu Kaishu moare

Pe când se năștea la New York Al Capone, „regele gangsterilor", în 1899, viața fostului căpitan eroic al Kanrin-maru, care a străbătut apele tulburi ale Oceanului Pacific pentru a debarca pe țărmurile Americii, se apropia de sfârșit. În copilărie a fost cunoscut drept Rintaro. Kaishu a fost un politician unic în felul său, care i-a considerat pe Sakato Ryoma și pe alți patrioți ai sfârșitului shogunatului drept înțelepți, și care a contribuit la capitularea pașnică a castelului Edo, conducând la nașterea unei noi ere. A fost fiul vasalului shogunatului, atât de sărac încât abia avea ce mânca, dar a studiat asiduu, învățând scrima și științele occidentului, reușind în cele din urmă să devină ofițer în marina shogunatului. În mod surprinzător, ura violențele sângeroase ale luptelor pentru putere specifice perioadei. Când a fost salvat de pericol de către gardieni și pus la adăpost de asasini, le-a mulțumit că i-au salvat viața, dar i-a învățat și că nu este bine să ucizi. La șaptezeci și șapte de ani a căzut cortina vieții sale tumultuoase, odată cu rostirea ultimelor sale cuvinte: „A venit sfârșitul".

Bandele şi prohibiţia
Turbulenţa anilor douăzeci în America

În America, valorile şi stilul de viaţă al maselor s-a schimbat haotic. Legea prohibiţiei, în mod fundamental incompatibilă cu acele vremuri, a intrat în vigoare în anul 1920. Bandele erau acceptate de populaţie ca un rău necesar. Distracţia şi sporturile au dat naştere unei noi epoci, iar pe măsură ce Capone ajungea în vârful ierarhiei lumii interlope, avea să întoarcă lumea cu fundul în sus.

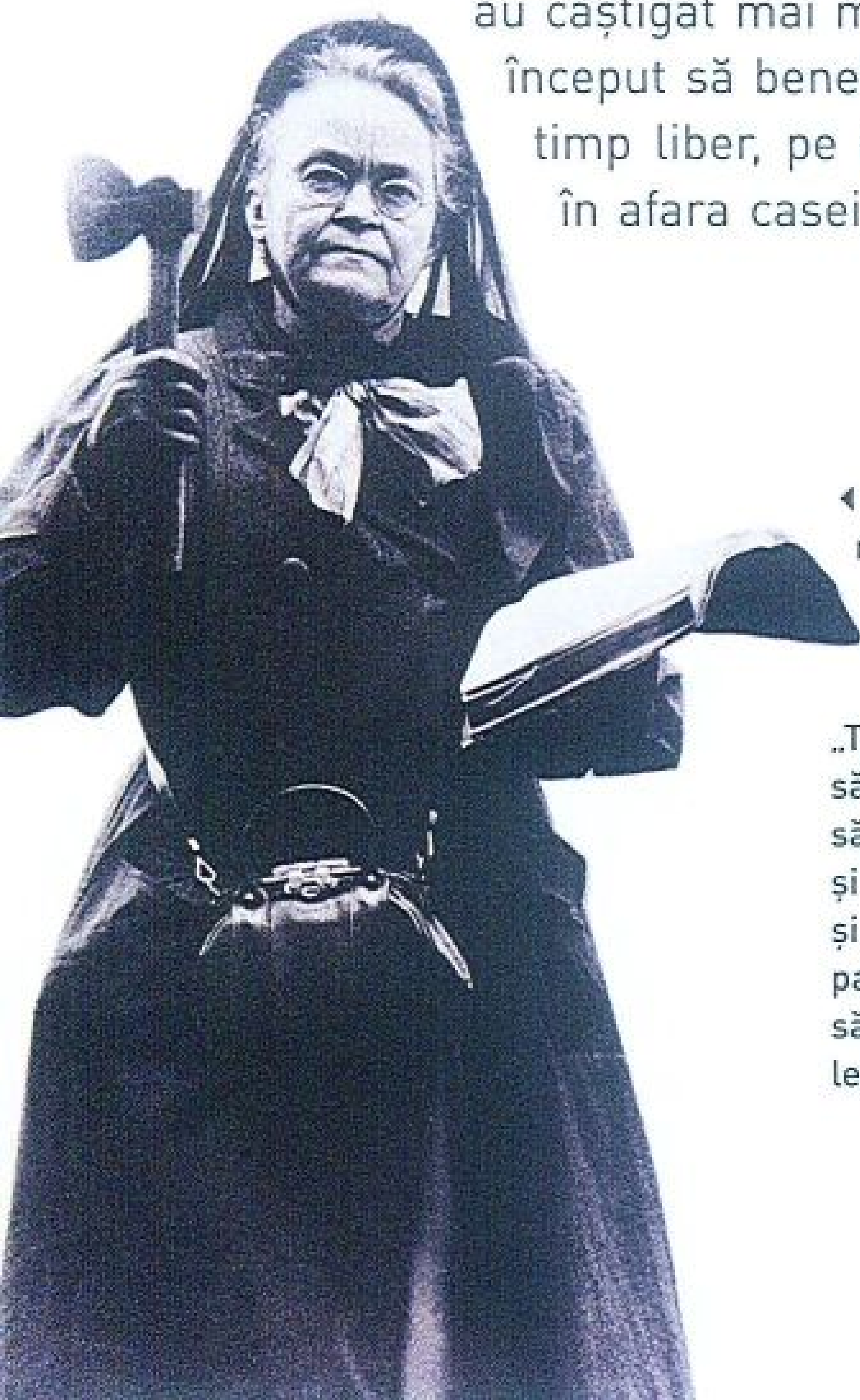

▲ Bere îmbuteliată în butoaie vărsată în canal de agenţii prohibiţiei.

Deceniul furtunos

ÎN AMERICA ANILOR 1920, Capone deţinea supremaţia ca împărat al crimei, iar valorile conservatoare ale trecutului se spulberau una câte una. În acea perioadă ieşeau la iveală noi valori, conştiinţe şi culturi, transformând profund mediul cultural.

Această stare de fapt a fost catalizată de Primul Război Mondial. America şi-a adus o contribuţie substanţială la puterile aliate, dar şi-a atras şi beneficiile rezultante. În vreme ce naţiunile Europei treceau prin vremuri grele din punct de vedere economic, America s-a transformat subit din naţiune debitoare în naţiune creditoare. Economia ţării se dezvolta într-un asemenea ritm încât a devenit centrul pieţei mondiale. Această prosperitate s-a extins şi la industria de automobile, atât de sensibilă la profit, dar şi la sectorul imobiliar şi în alte domenii. Producţia şi consumul în masă au fost implementate la scară largă. Automobilele precum Ford au ajuns să fie accesibile maselor largi şi s-au răspândit cu repeziciune aparatele electronice precum radiourile. Femeile au câştigat mai multă libertate şi au început să beneficieze de mai mult timp liber, pe care şi-l petreceau în afara casei. Stilul urban american îşi are originile în mare parte în această perioadă, care va fi cunoscută ulterior sub numele de „deceniul furtunos".

◄ O femeie americană pe nume Carry Nation, care şi-a câştigat notorietatea ca simbol al prohibiţiei. Cunoscută drept „Toporişca Carry", obişnuia să dea buzna în cârciumi şi să spargă oglinzi, pahare şi recipiente cu alcool, şi să îi scuipe în faţă pe patronii barurilor. Curajul său nesăbuit avea să devină legendar.

Revoluţia feminismului

Fundamentele democraţiei s-au extins odată cu obţinerea de către femei a dreptului de vot, în 1920. Femeile îşi câştigau tot mai multă independenţă şi expansiunea electrocasnicelor a condus la reducerea timpului necesar pentru treburile gospodăreşti. Femeile petreceau tot mai mult timp în afara casei, fapt care a dus la schimbări revoluţionare în domeniul modei. Moda vremii presupunea un strat gros de ruj, machiaj strident, păr scurt şi haine foarte transparente. Până atunci, moda feminină era caracterizată de obiecte vestimentare precum corsetul, iar scurtarea fustelor până la nivelul genunchilor era de-a dreptul şocantă prin comparaţie.

Femeile necăsătorite trebuia să iasă în lume pentru a cunoaşte pe cineva. Populaţia feminină a început să bea în baruri, să fumeze şi să danseze. Aceste femei, privite drept imorale,

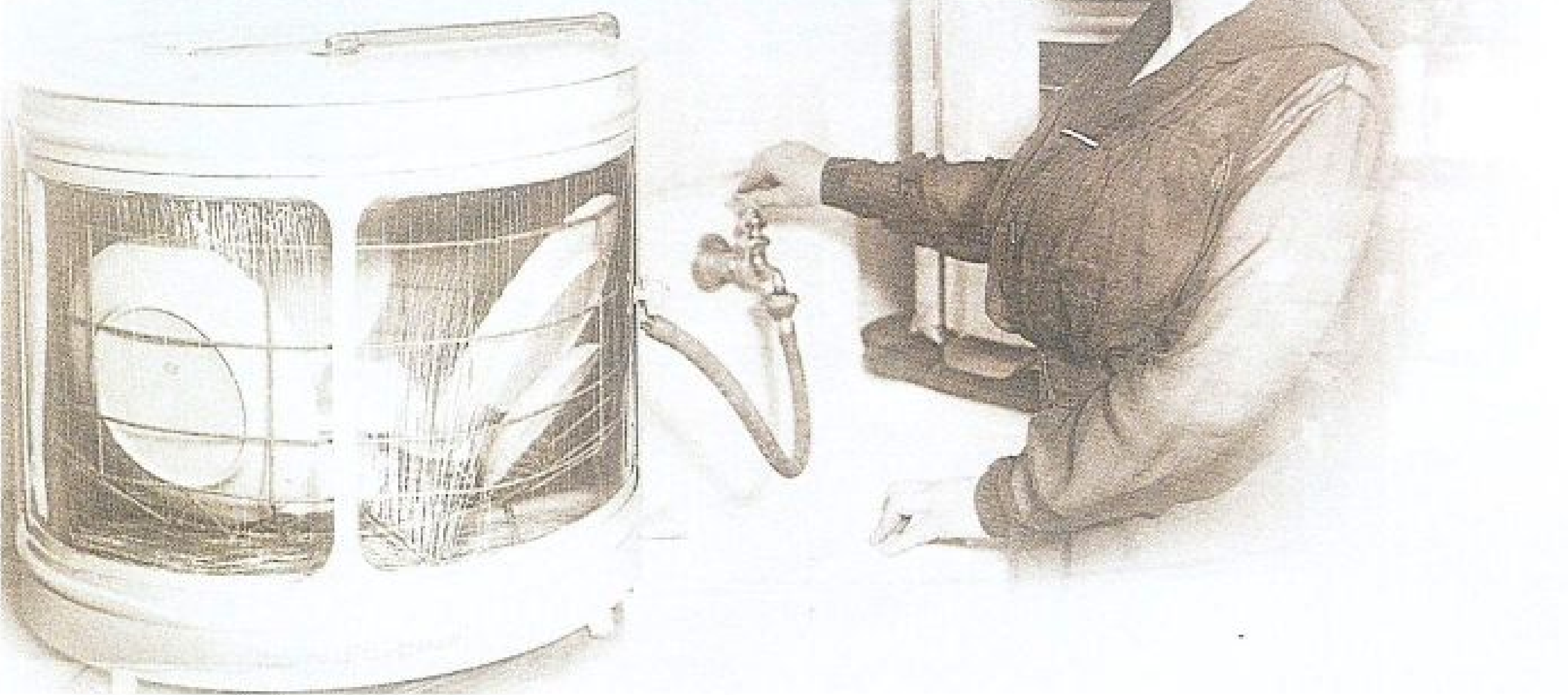

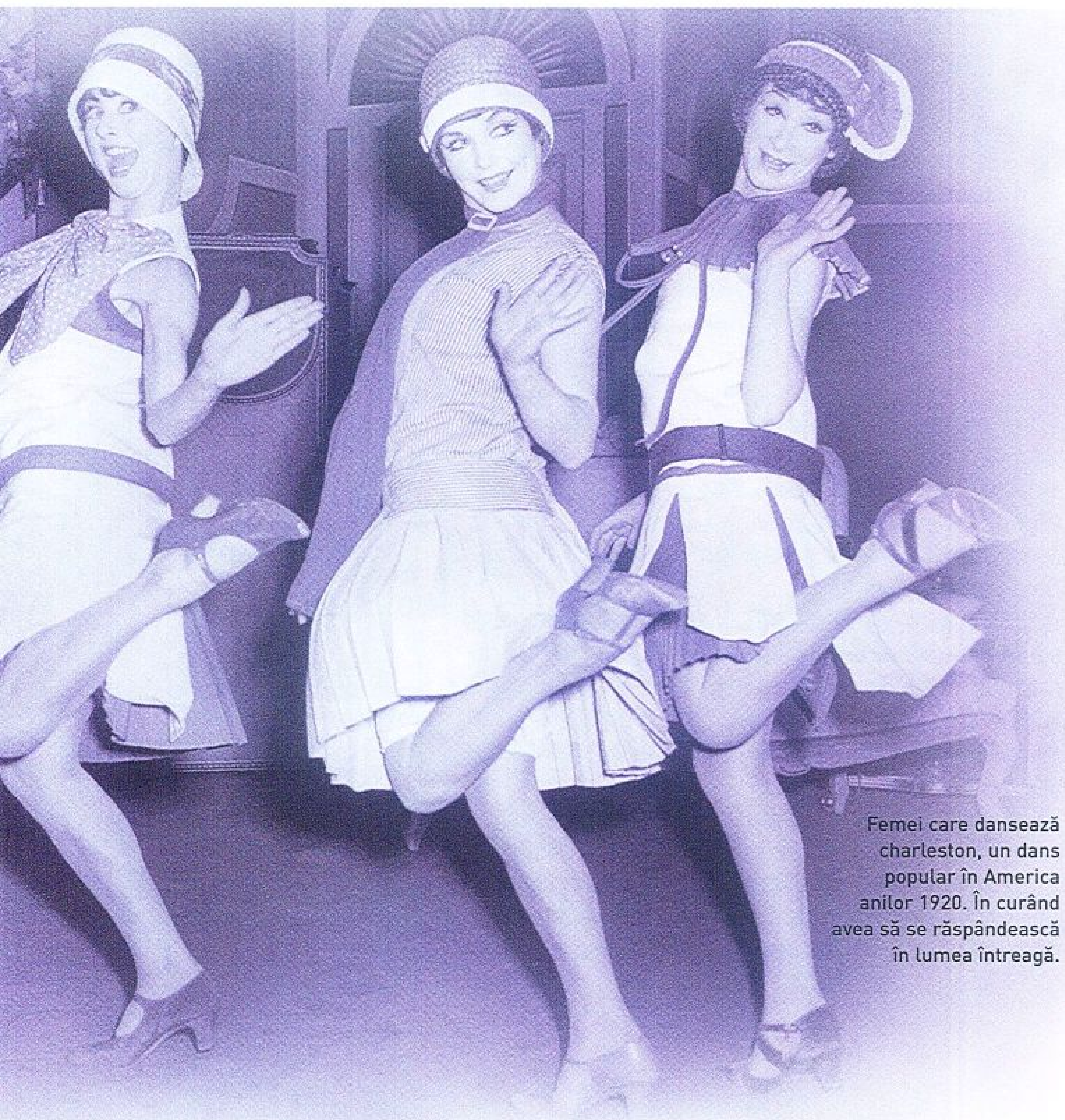

Cântăreții de jazz din New Orleans care au făcut din muzică principala îndeletnicire au rămas pe drumuri odată cu închiderea cartierelor de distracții la începerea Primului Război Mondial. Mulți dintre aceștia s-au mutat la Chicago în timpul prohibiției, unde au găsit de lucru în barurile clandestine.

„Sunt un om de afaceri cinstit, care le oferă oamenilor ceea ce își doresc"

Înmulțirea electrocasnicelor a redus timpul necesar pentru muncile casnice. Femeile puteau în sfârșit să petreacă mai mult timp în afara casei, beneficiind de numeroase șanse de a juca un rol activ în societate. Această emancipare s-a legat de mișcarea prohibiției.

Femei care dansează charleston, un dans popular în America anilor 1920. În curând avea să se răspândească în lumea întreagă.

erau privite cu admirație de fetele foarte tinere. Nu mai participau la baluri dansante elegante, ci la dansuri pline de viață precum Charlestonul.

Prohibiția și apariția șefilor de bande

Romancierul american F. Scott Fitzgerald scria că oamenii dintr-o anumită clasă socială au început să caute plăcerea, îmbrățișând spiritul hedonismului. Deși populația întorsese spatele cumpătării, valorile tradiționale ale societății albe americane continuau să fie scoase în evidență de către politicieni. Simbolul acestui fenomen l-a constituit tocmai prohibiția.

Tradiția puritană care a pornit din regiunea americană New England, a fost extrem de influentă în SUA, iar ideea conform căreia alcoolul dăunează grav unei societăți stătea la baza acestei tradiții. Prohibiția a fost decretată pentru prima oară în statul Maine în 1851. Această mișcare avea să se extindă ulterior și în alte regiuni, câștigând adepți în rândul politicienilor. S-a transformat mai apoi într-o mișcare națională, dar și-a pierdut din putere odată cu izbucnirea Războiului de Secesiune între unioniști și confederați, desfășurat între 1861 și 1865.

Prohibiția a câștigat încă o dată teren odată cu mișcarea de eliberare a femeilor. Prohibiția le-a permis femeilor să se situeze în centrul dezbaterilor sociale. S-au creat nenumărate organizații ale prohibiției. „Liga împotriva Barurilor" înființată de un pastor protestant în 1893 a adunat tot mai mulți adepți, odată cu abolirea sloganelor din programul său oficial. Nu exista niciun amendament constituțional privind prohibiția în vremea alegerilor prezidențiale din 1912, dar organizațiile care promovau această mișcare au găsit teren fertil pentru cererile lor. Anterior, Carry Nation („Toporișca Carry") începuse să se facă cunoscută, devenind un subiect de discuții. Aceasta susținea că Dumnezeu i s-a arătat într-un vis dându-i o misiune și, agitând un topor, provoca stricăciuni prin cârciumi.

Activiștii prohibiției au schimbat cursul acestei mișcări, concentrându-se pe ratificarea unui amendament constituțional privind prohibiția.

George Herman Ruth, care a făcut din baseball sportul național al Americii, a devenit cunoscut sub numele Babe Ruth. Și-a câștigat popularitatea de pe urma meciurilor în care avea să declare că va face un tur complet al tuturor bazelor terenului, pentru ca apoi să indice unde va ajunge mingea.

Când America s-a implicat în Primul Război Mondial, au început să se răspândească zvonuri conform cărora spionii se întâlneau în baruri. De asemenea, s-a lansat o dezbatere pe marginea ideii că ingredientele folosite în producția alcoolului ar trebui să fie folosite mai degrabă pentru hrana soldaților care luptă în război. Cu sprijinul activiștilor, legea prohibiției a intrat în vigoare în 1920.

Odată cu apariția prohibiției, s-au interzis comercializarea, importul, exportul și producția de băuturi alcoolice. Cu toate acestea, masele nu puteau pur și simplu să renunțe pe loc la alcool. Din acest motiv, a început să circule băutura de contrabandă sau alcoolul importat din țări precum Canada, iar barurile clandestine au înflorit. În spatele cortinei, gangsterii și-au început activitățile secrete.

Al Capone susținea că este un om de afaceri cinstit care nu face decât să le ofere oamenilor ceea ce își doresc. De asemenea, publicul a acceptat bandele ca pe un rău necesar. În baza legii cererii și ofertei, interesele bandelor s-au pus de acord cu cele ale publicului. Abia mai târziu Capone a devenit un simbol al metodelor criminale, tendința inițială fiind totuși, aceea de a vedea în gangsterii flamboianți precum Capone niște eroi care aveau să îi ajute pe cei săraci. Mai mult, lumea politică trecea printr-o etapă în care oficialii au ales să lucreze mână în mână cu gangsterii în spatele scenelor. Prin urmare, puterea gangsterilor a crescut și în cele din urmă a dus la mai multe crime în lumea interlopă. Însă acțiunile gangsterilor în general și ale lui Capone în special, care au dus la înflorirea industriei spectacolului, nu aveau să fie uitate prea curând.

Capone elogiază epoca

În fiecare seară, în cluburile subterane ale gangsterilor se cânta jazz. Cel mai celebru în acest sens era Cotton Club din Cicero, deținut de Capone. Aici se adunau să cânte muzicieni celebri de jazz. Afro-americanii se întâlneau la rândul lor în Chicago pentru a asculta jazz și a visa la succes. Această perioadă va fi cunoscută și drept Epoca Jazz-ului. Capone avea să devină patronul basistului Milt Hinton, iar „elocvența" gangsterilor va determina casele de discuri să le permită cântăreților de jazz să își înregistreze operele. În acești ani au devenit celebri mulți cântăreți de jazz importanți, precum Duke Ellington, Louis Armstrong și Jelly Roll Morton.

Secvență din filmul bazat pe romanul lui F. Scott Fitzgerald, „The Great Gatsby" („Marele Gatsby").

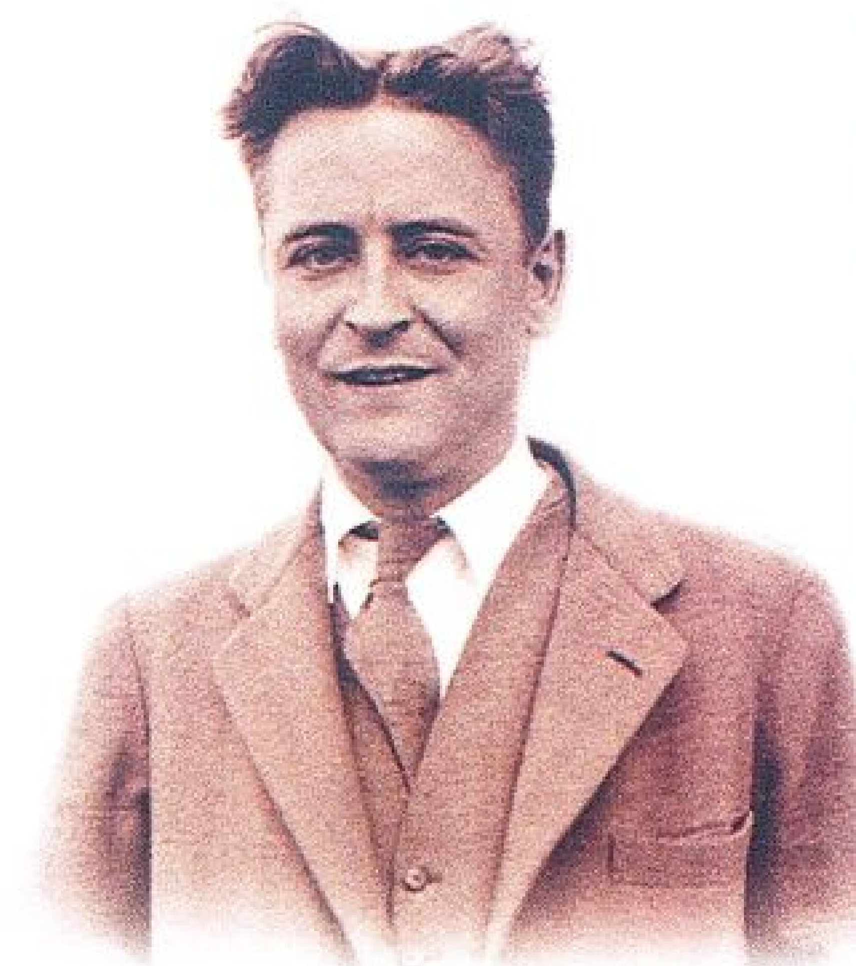
Prin contrast frapant cu violența și mintea diabolică de care dădeau dovadă, mulți gangsteri aveau gusturi destul de rafinate. Iată deci o altă caracteristică a deceniului furtunos.

Spre exemplu, Capone nu iubea numai jazz-ul; asemenea multor italieni, îndrăgea și opera. Printre spectacolele sale preferate se numărau „Paiațele", „Aida", „La Forza del Destino" („Puterea destinului") și „Les Vepres Siciliennes" („Vecerniile Siciliene"). „Les Vepres Siciliennes" făcea referire la o răscoală din Sicilia despre care se spune că are legătură cu începuturile mafiei. Capone era deosebit de emoționat de operă, mai ales în vremea în care era privit din ce în ce mai sever de oficialii municipalității.

Perioada prohibiției a reprezentat cu adevărat o epocă de aur în ce privește sporturile. Capone i-a sprijinit Chicago Cubs pe vremea când Babe Ruth făcea parte din echipă și se spune că nu a lipsit niciodată de la partidele jucate acasă. Jack Dempsey, un boxer binecunoscut pentru „lovitura Dempsey", a jucat de asemenea în această perioadă. Jocul de golf a înflorit și el în lumea interlopă. Capone, deși nu era deosebit de talentat la golf, a devenit de-a dreptul fascinat de acest sport.

Tot acum s-au răspândit și jocurile de noroc, o sursă importantă de venit pentru gangsteri. Pe lângă cazinoul „The Ship" condus de Capone în Cicero, banda organiza și curse de cai aranjate. Capone însuși a fost un parior înrăit, fără a avea însă rezultate deosebite.

Deceniul furtunos la notorietatea căruia a contribuit și Capone s-a sfârșit odată cu Marea Criză din 1929, iar apoi cu abrogarea prohibiției. Chiar și astăzi, vârstnicii americani își amintesc cu drag de tinerețe, referindu-se la acei ani drept „vremurile bune".

Romancierul american F. Scott Fitzgerald. Pe lângă opera sa reprezentativă „The Great Gatsby" („Marele Gatsby"), care ilustrează cu măiestrie obiceiurile și transformările deceniului furtunos, a scris de asemenea culegerile de povestiri „Flappers and Philosophers" și „Tales of the Jazz Age" („Epoca Jazz-ului"), dând astfel naștere expresiei „Epoca Jazz-ului".

EROI „MURDARI"! ISTORIA GANGSTERILOR AMERICANI

Camorra și Mafia

Termenul „gang" (bandă) semnifică „o adunare de indivizi". Ulterior a căpătat și alte sensuri: în 1657 însemna „grup de animale", pentru ca în 1823 să reprezinte un grup de politicieni corupți care și-au unit forțele. Sensul modern de „grup de criminali" a prins teren în jurul anilor 1870. De aici, membrii bandelor au devenit cunoscuți sub numele de „gangsteri".

Este important să nu confundăm „bandele" cu „Mafia". În ziua de azi, Mafia este un termen folosit pentru a indica un grup de criminali care lucrează împreună, dar în sens strict, termenul ar trebui să se aplice numai organizațiilor criminale înființate de sicilieni. Aceștia valorizează puternic legăturile regionale și de sânge și, așa cum se poate observa în filmul „Nașul" din 1972, există o relație de încredere nețărmurită între lideri și membrii simpli. Aceștia sunt legați indisolubil de Mafie prin intermediul riturilor inițiatice speciale și al regulilor stricte.

Organizațiile criminale italiene din vremea lui Capone aveau denumiri diferite în funcție de originea acestora. Putem enumera aici Mafia, formată din sicilieni, 'Ndrangheta, care își avea originea în Calabria, regiune din sudul peninsulei italice, și Camorra, centrată în jurul orașului Napoli. Majoritatea gangsterilor italieni sunt împărțiți între aceste trei grupuri.

În America, „banda" este doar un termen general pentru răufăcători. De aceea, este corect să afirmăm despre Al Capone că a fost „regele gangsterilor", nu însă și că ar fi fost „regele mafiei".

Aceste organizații criminale italiene obișnuiau să se răfuiască pe străzi pentru a-și apăra onoarea și respectul. În vremea lui Capone, Camorra era mai puternică decât Mafia. Odată cu trecerea timpului, Mafia a absorbit majoritatea celorlalte organizații, dar se spune că unele dintre tradițiile Camorrei au fost preluate de Mafie.

▸ Jesse James, gangsterul reprezentativ pentru a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

▸ Machine Gun Kelley în anii 1930. A cumpărat un automobil, pe care îl folosea pentru a comite crime și a putea dispărea rapid de la locul faptei.

Capii lumii interlope

Chiar și înaintea lui Capone, în America activau numeroase bande. Jesse James, celebrul „Robin Hood american", este poate cel mai reprezentativ dintre bandiții secolului al XIX-lea. A condus o grupare numeroasă de proscriși cunoscuți sub numele de „banda lui James", care tâlhăreau trenurile și băncile din statul Missouri după Războiul de Secesiune, dispărând cu banii și bunurile de valoare. Întrucât ținta lor o constituiau băncile și căile ferate administrate de companiile nordice, erau temuți de aceștia, în schimb se bucurau de o imagine bună în rândul sudiștilor. Notorietatea lor a determinat realizarea a numeroase filme pe această temă, inclusiv „The Great Norhtfield", „Minnesota Raid" din 1972 și „Long Riders" din 1980.

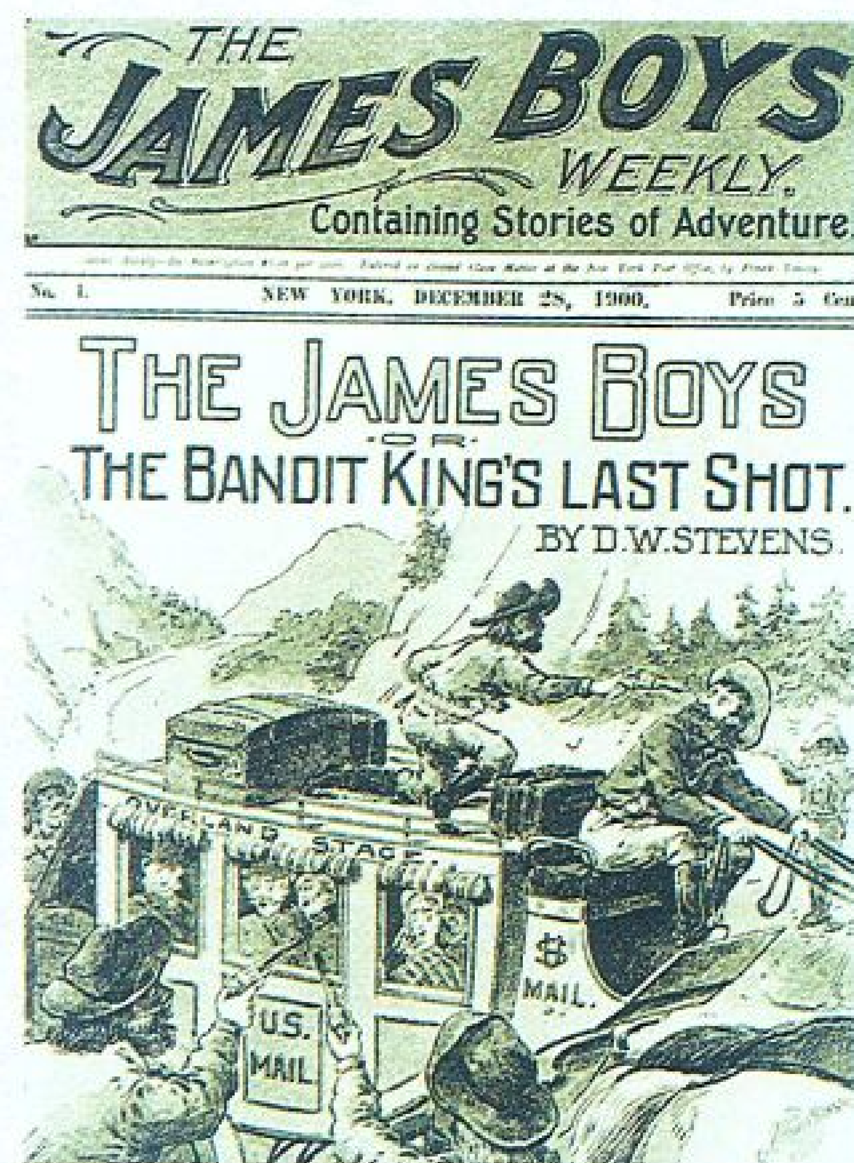
Pe lângă Jesse James, lista proscrișilor acelor vremuri îi includ pe Butch Cassidy și Sundance Kid, care devin cunoscuți publicului larg o dată cu filmul cu același nume datând din 1969, pe Sam Bass, care activa în statul Texas, și pe frații Younger, care se aliau frecvent cu Jesse James.

Acești răufăcători nu erau priviți neapărat cu ochi răi de către populație. Aceasta și pentru că Detectivii Pinkerton care urmăreau proscrișii precum Jesse James comiteau frecvent acte mult mai crude decât acțiunile banditilor, câștigându-le antipatia multora. Romanele de zece cenți care ilustrau răufăcătorii în postura de eroi au devenit la rândul lor foarte cunoscute.

Bandele urbane

Pe măsură ce America continua să se urbanizeze la trecerea în secolul XX, bandele care și-au făcut un nume cutreierând sălbăticia și-au mutat centrul de operațiuni la oraș. De asemenea, mulți dintre imigranții care nu vorbeau limba engleză au început să caute compania membrilor organizațiilor criminale. Baza economică a acestora o constituiau prostituția și jocurile de noroc, iar în perioada prohibiției și-au extins puterile cu ajutorul profiturilor substanțiale obținute de pe urma contrabandei cu alcool ilegal. Această perioadă a marcat zenitul deceniului furtunos simbolizat de Capone.

Mai târziu, Marea Criză mondială și abrogarea prohibiției au adus sfârșitul acestei epoci, dar bandele trecutului vor supraviețui, revenind cu noi personalități precum Machine Gun Kelley, Bonnie și Clyde și Baby Face Nelson. Aceste noi găști vor folosi din plin automobilele. Lupta acestora cu FBI-ul (Biroul Federal de Investigații al SUA, înființat în 1908 și investit cu un mandat extins în 1924) a fost relatată amplu în mass-media. Între timp, organizațiile gangsterilor italieni și-au continuat existența, luând naștere așa-numitele „familii". După cel de-al Doilea Război Mondial, majoritatea profiturilor mafiei vor începe să provină din traficul cu heroină. Mai târziu, lumea interlopă se va diversifica, odată ce își fac apariția bandele afro-americane, asiatice și altele.

▴ Revistele vremii și-au câștigat audiența publicând povești cu gangsteri.

Celebritățile și lumea interlopă

America a trecut prin schimbări radicale în anii 1920. Șeful de bandă Al Capone, fie el bun sau rău, a fost un simbol al epocii în care a condus lumea interlopă. Numele său va avea să devină sinonim cu crima. Capone a reprezentat obiectul interesului multora care au trăit în aceeași perioadă, acest interes fiind păstrat până în zilele noastre.

Actorul premiat cu Oscar care a început ca delincvent într-un cartier de imigranți

Robert DeNiro (n. 1943)

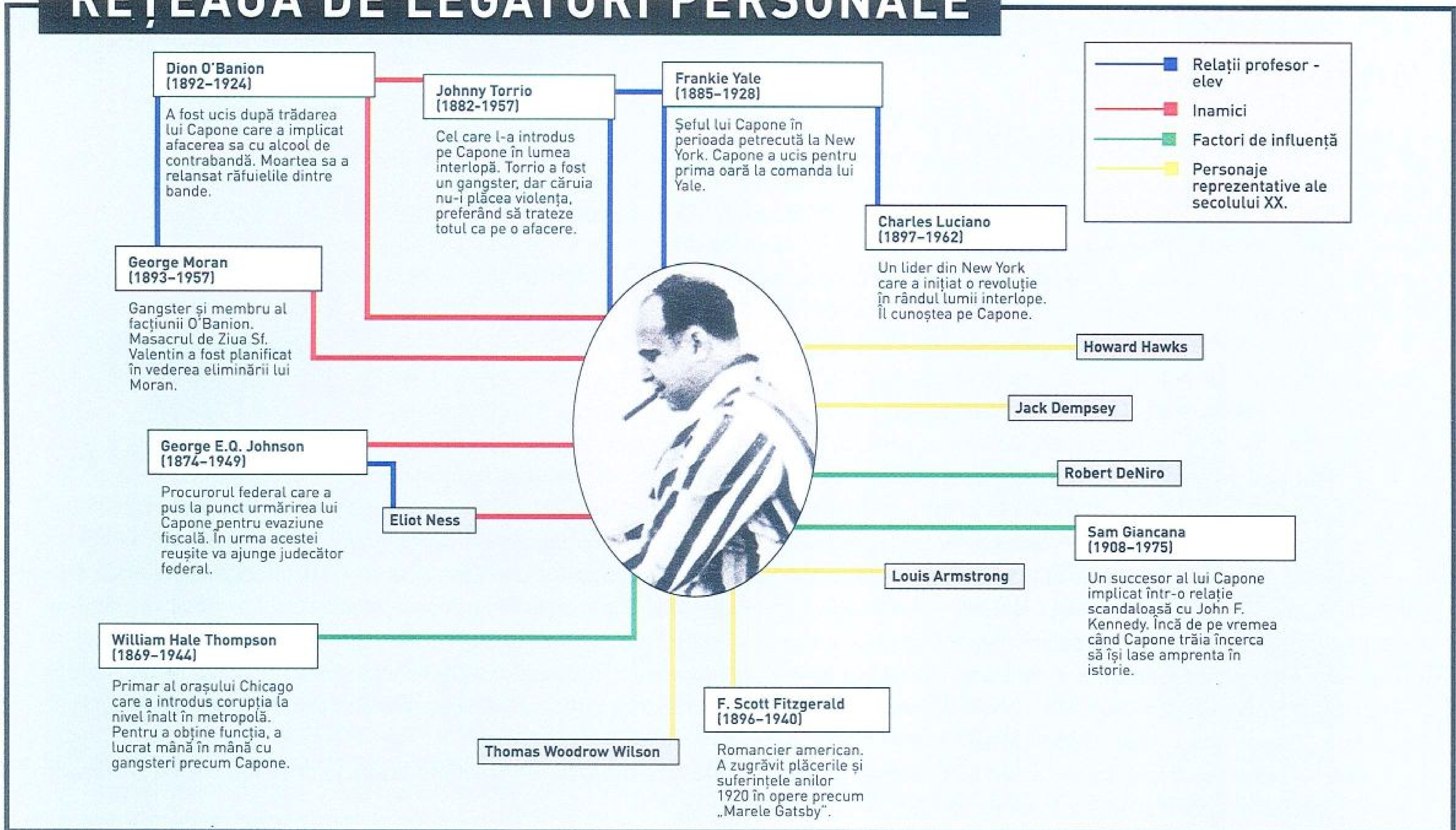

Când Robert DeNiro a primit rolul lui Al Capone în filmul „Incoruptibilii" din 1987, a călătorit în Italia pentru a se pregăti pentru acest rol. Membrii echipei sale au primit această decizie ca pe o curiozitate, ținând cont de faptul că existau o gamă largă de materiale pe acest subiect, dar s-a considerat că această manifestare constituie doar o nouă particularitate a marelui actor. Bărbatul care s-a întors din Mediterana nu mai era Robert DeNiro, ci veselul și în același timp temperamentalul Al Capone. În decurs de o lună, DeNiro s-a îngrășat paisprezece kilograme. Totuși, DeNiro nu era satisfăcut de creșterea în greutate, preferând să poarte un costum special pe sub îmbrăcăminte. Și-a smuls părul, fir cu fir, pentru a recrea linia capilară a lui Capone. Aceste eforturi deosebite au creat imaginea unui Capone diabolic, lăsând o impresie puternică asupra publicului, deși DeNiro nu apărea în foarte multe secvențe în film.

DeNiro era un imigrant de generația a treia, născut dintr-un tată italo-american și o mamă cu o descendență franco-germană. A crescut într-un cartier de imigranți din Manhattan, numit „Mica Italie", iar la treisprezece ani a abandonat școala pentru a se alătura undei mici bande mafiote din cartier. Din acest punct de vedere, copilăria sa a semănat foarte mult cu cea a lui Capone. Capone a reacționat la piedicile vieții alăturându-se unei bande, dar DeNiro, ai cărui părinți erau artiști, și-a dorit încă de la vârsta de zece ani să devină actor. După exmatriculare, a început să se pregătească la un institut special de actorie. Talentul său a fost evident încă din pelicula de debut, filmul „The Wedding Party" („Nunta") lansat în 1969. Mai târziu avea să câștige premiul Oscar pentru cel mai bun rol secundar pentru prestația din „„Nașul - partea a doua" datând din 1974, pentru ca în 1980 să își consolideze statutul de celebritate la Hollywood obținând premiul pentru cel mai bun actor pentru rolul din filmul „Raging Bull" („Taurul Fioros").

DeNiro a considerat experiența rolului jucat în „Incoruptibilii" drept una extrem de dificilă. A susținut că nu își mai dorește astfel de roluri, dar în același timp a lucrat la crearea altor două personaje, continuându-și munca asiduă. Se poate evidenția prin urmare natura pasională specifică italienilor, pe care DeNiro o împarte cu Capone.

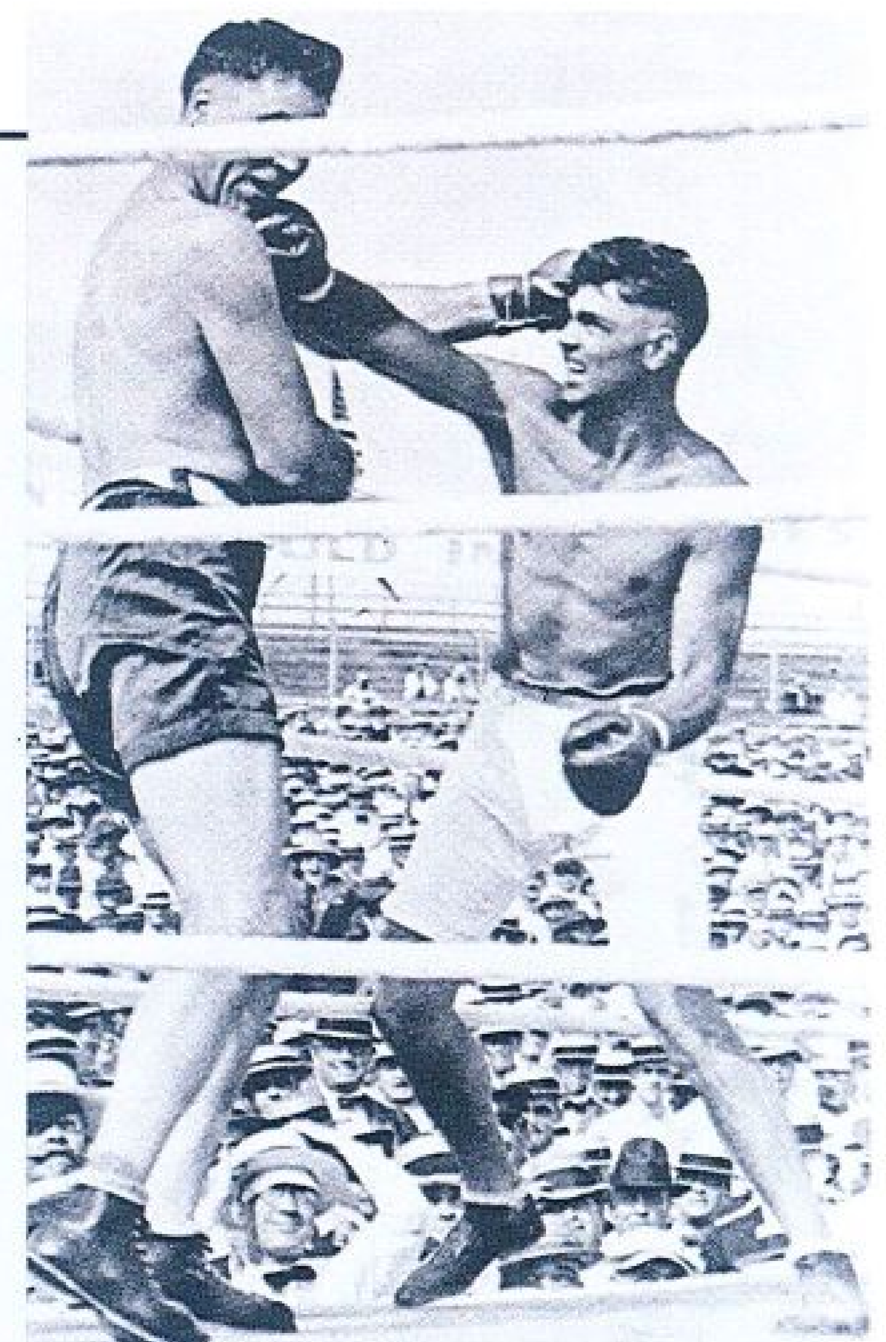
REȚEAUA DE LEGĂTURI PERSONALE

▲ Personajele din casetele pe fundal gri sunt prezentate detaliat în acest capitol.

Campionul mondial de neînfrânt folosit de către gangsteri

Jack Dempsey (1895-1983)

De Ziua Independenței Americii, în anul 1919, a luat naștere o nouă stea a lumii boxului. În această zi, Dempsey l-a zdrobit pe extrem de popularul Jess Willard, câștigând categoria grea a Campionatului Mondial.

La acea vreme, lumea boxului era frământată de controversa asupra meciurilor aranjate. Acest sport devenise foarte profitabil pentru gangsteri, care își câștigau veniturile din pariuri. Era astfel imposibil ca într-un astfel de mediu, Dempsey să nu îl cunoască pe cel care răspândea corupția în întregul Chicago, Al Capone. Cu toate acestea, relațiile dintre cei doi s-au rupt în 1927. Dempsey a decis să organizeze un meci de revenire în luna septembrie a aceluiași an, după ce cu un an în urmă pierduse titlul. Existau zvonuri neplăcute conform cărora Capone s-ar fi oferit să aranjeze meciul în favoarea lui Dempsey, dar acesta, de dragul sportivității, l-a rugat să păstreze distanța. Gangsterul s-a conformat, dar i-a trimis flori și un bilet în care își exprima regretul față de cele spuse de Dempsey cu privire la sportivitate. În cele din urmă, Dempsey va pierde meciul și va decide să se retragă, continuându-și cariera ca promotor de meciuri de box. Din ce în ce mai mult, Capone îi solicita să joace rolul de mediator în aranjarea meciurilor. Dempsey a început să dezvolte resentimente față de Capone, care avea puterea să hotărască cine va pierde și cine va ieși victorios, fiind capabil să decidă chiar și în ce rundă se va încheia jocul. Prin urmare, Dempsey a rupt integral relațiile cu Capone.

Pumnii dați de Dempsey îl ajutau să se elibereze de frustrările copilăriei. Acesta s-a născut în 1895 în Manassa, Colorado, dintr-o mamă bolnăvicioasă și un tată șomer. Simțindu-se rușinat de condiția sa modestă, Dempsey visa în adâncul sufletului să câștige foarte mulți bani, ajungând cel mai mare boxer al lumii. Așa cum sperase, Dempsey a urcat în vârful piramidei celor mai buni boxeri ai lumii. Reprezenta exponentul viu al „visului american" al omului sărac care atinge culmile succesului. Nu a pierdut niciodată în ringul vieții și a trăit o viață îndelungată, murind de bătrânețe la 87 de ani.

Un geniu al jazz-ului înflorește în haosul anilor 1920

Louis Armstrong (1900-1971)

Muzica de jazz a luat naștere în sânul comunităților americanilor de culoare, care au combinat muzica clasică cu ritmurile africane natale. Într-o vreme în care afro-americanii erau încă supuși unor discriminări majore, muzica era o sursă de consolare. Lois Armstrong s-a născut în New Orleans, leagănul jazz-ului. A iubit din tot sufletul muzica, aceasta reprezentând o rază ce reușea să lumineze peste întunericul sărăciei în care trăia.

Într-o zi, de Anul Nou, în tot orașul răsuna zgomotul artificiilor unei sărbători animate. Bătăușii se prefăceau că se împușcă unii pe alții, cu pistoalele de jucărie. Urmărind scena, tânărul Lois Armstrong a tras cu pistolul adevărat al tatălui său. A fost arestat și trimis la școala de corecție. Cu toate acestea, dintr-o ironie a sorții, tocmai acolo a învățat să cânte la cornet, instrument asemănător trompetei, care avea să devină instrumentul central al trupei sale. La câțiva ani după părăsirea școlii, Louis a plecat la Chicago, unde a luat decizia să urmeze o carieră de artist.

Istoria jazz-ului este strâns legată de istoria gangsterilor. Există teoria conform căreia jazz-ul s-a dezvoltat parțial din suflarea cornului care îi atrăgea pe clienți în bordeluri și în cartierele de distracții. New Orleans-ul a căzut în cele din urmă în dizgrație, iar cântăreții de jazz au ales calea Chicago-ului controlat de Al Capone. Capone a întâmpinat cu brațele deschise cântăreții autentici de jazz, și se spune că nu angaja în cluburile sale decât afro-americani. Louis Armstrong a fost activ și în Chicago-ul vremurilor sale. După arestarea lui Capone, greii jazz-ului au plecat spre Kansas City, datorită sprijinului gangsterilor puternici stabiliți acolo. Ca urmare a arestării mafioților, New York-ul s-a transformat la rândul său într-un bastion al jazz-ului. Jazz-ul de pe Broadway și din Harlem era lăudat fervent, transformându-se în muzica reprezentativă a Americii acelor timpuri. Totuși, Armstrong a refuzat să adere la această formulă, alegând să meargă oriunde îi spunea sufletul. Binecunoscut pentru porecla „Satchmo", a semănat bucurie în întreaga lume cu piese precum „What a Wonderful World".

Pentru a scăpa de sărăcie, Capone a ales să folosească pistolul, iar Armstrong trompeta. Deși efectele asupra lumii au fost diferite, ambii sunt personalități reprezentative ale acelor vremuri hedoniste din istoria Americii.

Marele artist al Hollywood-ului care a transpus lumea gangsterilor pe marele ecran

Howard Hawks (1896-1977)

Deja la mijlocul anilor 1920, filmele americane ajunseseră să domine nouăzeci la sută din cinematografia mondială. În acest val al cinematografului american din 1927 s-a încadrat un eveniment revoluționar care avea să schimbe lumea filmului: debutul primelor filme vorbite. Filmele însoțite de sunet au atras publicul în cinema, în special filmele cu gangsteri câștigând popularitate odată cu coloana sonoră. Țăcănitul mitralierelor și scârțâitul de cauciucuri învăluia publicul într-un vârtej de emoții.

În această perioadă, vărsările de sânge între bande atinseseră apogeul. Al Capone, deja reprezentativ pentru gangsterii zugrăviți la Hollywood, a servit drept model pentru criminalii ecranizați. Filmele inspirate de Capone se produceau necontenit. Marea capodoperă a peliculelor cu gangsteri avea să se producă în 1932: „Scarface" („Cicatrice"), un film regizat de Howard Hawks. În timp ce realiza acest film, Hawks a reușit cumva să îi folosească pe greii lumii interlope drept consilieri tehnici ai peliculei. S-au tras focuri reale de mitralieră, iar cicatricea lui Capone a fost replicată fidel pe personajul principal, pentru a se asigura o fidelitate cât mai mare. Hawks i-a glorificat pe gangsteri ca pe niște „oameni reali". Scenele excesiv de violente din film au constituit subiect de controversă odată cu lansarea pe piață a filmului, care însă a reușit să se numere printre cele mai profitabile producții ale anului.

Hawks, care lucrase în alte domenii, precum pilotarea mașinilor de curse și a avioanelor, a pătruns în lumea filmului lucrând cu decorurile companiei care avea să devină mai târziu Paramount Pictures. Și-a făcut debutul ca regizor de film în 1926 cu opera „The Road to Glory" („Drumul spre glorie"). Refuza cu îndârjire să se încline în fața autorității studiourilor, așa că obișnuia să se mute de la un studio la altul, pentru a putea să-și creeze viziunea fără compromisuri. Profesionalismul său a fost întrebuințat într-o gamă largă de genuri, cum ar fi dramele istorice, westernurile, comediile și musical-urile.

Deși Hawks s-a întâlnit cu gangsteri reali în timpul filmărilor la „Scarface" și a realizat o imagine fidelă a lumii acestora, interesul său nu depășea acest nivel profesional. De altfel, majoritatea celorlalte filme ale sale se bucură de un final fericit.

„Incoruptibilul" care s-a împotrivit corupției generalizate din Chicago

Eliot Ness (1903-1957)

Autobiografia lui Eliot Ness, „Incoruptibilii", a fost publicată în anul 1957. Lupta sa legendară și eroică cu lumea interlopă a câștigat admirația unei întregi generații, pentru ca doi ani mai târziu să fie ecranizată. În realitate însă, cartea a fost scrisă pentru a masca dezamăgirile trăite de Ness.

Eliot Ness s-a născut în Chicago-ul aflat într-un proces rapid de urbanizare al anului 1903. S-a bucurat de o copilărie fericită, în sânul unei familii obișnuite. Era deosebit de chipeș și de inteligent. Influențat de soțul surorii sale, care era agent FBI, a ajuns să viseze la o viață petrecută în căutarea justiției. La un moment dat a dorit să devină agent FBI, dar în cele din urmă a ales să fie agent al prohibiției, devenind membru al diviziei speciale. Chiar și după angajare, a continuat să trăiască împreună cu părinții, dependent de mama sa. În ciuda frumuseții sale și a altor trăsături eroice precum inteligența și ambiția, se spune că era un perfecționist care nu putea să suporte eșecurile.

Dușmanul său a fost, evident, marele gangster Al Capone. În această perioadă în care o mare parte a poliției și a oficialităților acționa în cârdășie cu mafioții, Ness era unul dintre incoruptibilii care nu puteau fi mituiți. Una câte una, a distrus distileriile lui Capone. Aceasta l-a ajutat să avanseze la locul de muncă. Cu toate că foarte mulți alții munceau din greu la arestarea lui Capone; Ness dorea ca el să fie cel responsabil pentru căderea acestuia, dar speranța lui nu s-a îndeplinit. Deși Ness a strâns probe care indicau încălcarea de către Capone a legii prohibiției, Capone a ajuns să fie arestat pentru evaziune fiscală. Visurile lui Ness s-au năruit și, când mișcarea de abolire a prohibiției a fost încununată cu succes, s-a trezit lipsit de obiectul muncii. Ulterior, s-a angajat ca director al siguranței publice în Cleveland. Nu a fost niciodată popular și nu și-a păstrat postul mult timp. Ratat, a căzut pradă alcoolismului. În starea de beție, obișnuia să rememoreze detaliile luptei sale cu Capone; aceste povești au stat la baza biografiei sale. Succesul cărții nu a reușit însă să îl reabiliteze pe Ness, acesta stingându-se din viață înaintea publicării cărții. Ness l-a escortat pe Capone la Atlanta când a fost încarcerat acolo, chipurile pentru a-l proteja de gloanțele asasinilor. Evazionistul condamnat i-a urat lui Ness succes la despărțire. Se zvonește că adevăratul motiv pentru care Ness a ținut neapărat să îl însoțească pe Capone la Chicago a fost pentru a-și îndeplini propriile vise eroice.

Al douăzeci și optulea președinte al Statelor Unite, care prin introducerea prohibiției a adus haosul în țara sa

Thomas Woodrow Wilson (1856-1924)

Woodrow Wilson, al douăzeci și optulea președinte al Statelor Unite, este reprezentat probabil cel mai bine de zicala sa conform căreia, dacă nu ești pasionat, nu poți reuși nimic pe lumea asta. Wilson a fost un om sincer, extrem de serios. De bine, de rău, caracterul său a condus America spre una dintre cele mai înfloritoare perioade ale țării.

Wilson a fost fiul unui pastor din Virginia, unul dintre statele americane originare. A ajuns un erudit de primă clasă după ce a studiat cu perseverență istoria și politica, devenind președintele Universității Princeton la vârsta de patruzeci și șase de ani. Din cauza divergențelor de opinie cu privire la oportunitățile proaspeților absolvenți, a demisionat din funcție, dar activitățile sale ca președinte al universității i-au conferit credibilitatea necesară pentru a fi ales guvernator al statului New Jersey. În timpul guvernării sale a introdus reforme semnificative, fiind desemnat în anul 1912 de partid drept candidat la alegerile prezidențiale, alegeri pe care le-a și câștigat un an mai târziu. În cele din urmă a fost răpus de boală, dar a reușit să ducă la capăt un mandat de opt ani.

Cea mai mare realizare a lui Wilson a fost obținerea sfârșitului Primului Război Mondial prin intermediul dezarmării, al principiului auto-determinării, și al uniunii națiunilor. Va pleda pentru aceste idei în așa-numitele „Paisprezece Puncte". Aceste principii s-au bucurat de o reacție favorabilă în întreaga lume, însă tocmai America s-a opus înființării unei ligi mondiale a națiunilor. Există voci conform cărora încăpățânarea lui Wilson nu i-a câștigat sprijinul opozanților, astfel că i-a îndârjit să facă tot posibilul pentru a împiedica o astfel de uniune. Wilson era o persoană deosebit de conservatoare. Nu era de acord cu noul rol al femeii în societate și avea prejudecăți semnificative față de negri. Din nefericire, moralitatea sa exagerată a servit scopurilor adepților prohibiției. Cum acest lucru a îngropat America în haos, după moartea lui Wilson, s-a afirmat că ar fi înrăutățit războiul, rasismul și că a condus lumea către Marea Criză. Astfel, dintre Wilson și Capone, mai degrabă acesta din urmă era perceput ca un erou, datorită meselor pe care le împărțea săracilor.

Natura plină de pasiune a lui Wilson îi va aduce numai critici. Dar un personaj grandios este întotdeauna atât ținta laudelor cât și a criticilor. Cu siguranță, Wilson a pus bazele prosperității pe termen lung a Statelor Unite, iar idealurile sale de democrație și pace mondială sunt vii și în zilele noastre.

Lumea interlopă americană după dispariția împăratului său

Epoca deceniului furtunos a luat sfârșit odată cu revocarea prohibiției. De asemenea, Al Capone, principalul exponent al acelor vremuri, a ajuns să fie arestat pentru evaziune fiscală. Banda sa a făcut loc mafiei italiene/siciliene. Mafia s-a răspândit curând în întreaga țară, acționând mână în mână cu cei aflați la putere. Cum s-a schimbat lumea interlopă americană după moartea lui Capone?

Declinul imperiului lui Capone

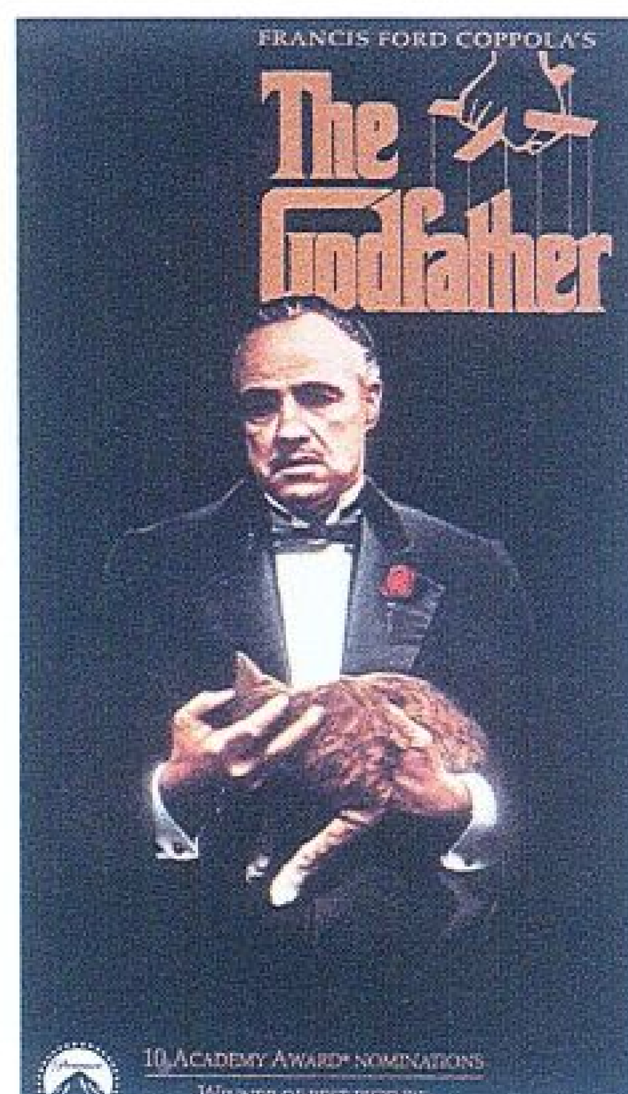
MULTE DINTRE BANDELE țării s-au adunat în New Jersey în mai 1929 pentru negocieri, odată cu intensificarea vărsării de sânge. Întâlnirea liderilor lumii interlope avea ca scop înființarea unei comisii care să pună capăt diferendelor fără violență, de o manieră protocolară. Însă, fără știrea lui Capone, pe agenda summit-ului s-a mai adăugat un punct.

Capone era într-o postură delicată la acea vreme. Se afla într-o poziție de putere absolută care îi permitea să forțeze eliminarea oricărui obstacol, dacă nu putea ajunge la o înțelegere cu acesta. Ceilalți infractori au considerat că, dacă Al Capone își păstrează poziția, societatea gangsterilor se va confrunta cu izbucnirea unei crize. Invidia față de profiturile imense câștigate de Capone nu făcea decât să înrăutățească situația. În orice caz, la un moment dat, Capone a devenit un personaj indezirabil în ochii celorlalte bande.

Chiar și Johnny Torrio, președintele summit-ului, și-a exprimat convingerea că a venit vremea retragerii lui Capone într-un con de umbră. Participanții la summit au găsit o soluție umilitoare la această problemă. Cele paisprezece puncte asupra cărora s-a obținut consensul erau foarte dificil de acceptat de către Capone, incluzând renunțarea la orice crimă, dizolvarea rețelei lui Capone, preluarea operațiunilor din Chicago de către dușmanul lui Capone, Joseph Aiello și predarea tuturor intereselor de participare în jocurile de noroc către participanții la summit. De asemenea, în cazul în care Capone ar fi încălcat regulile, viața sa era în pericol. Capone fusese împins în corzi. A aranjat în așa fel încât să fie arestat pentru un delict minor și să rămână în detenție până la expirarea sau modificarea celor hotărâte în cadrul summit-ului.

▲ Charles Luciano, exponent al noii generații de gangsteri activi la începutul anilor 1930. A fost prins și torturat de gangsterii rivali, dar a supraviețuit, fiind cunoscut ulterior drept "Lucky Luciano" („Norocosul Luciano").

▲ Un afiș al filmului The „Godfather" („Nașul").

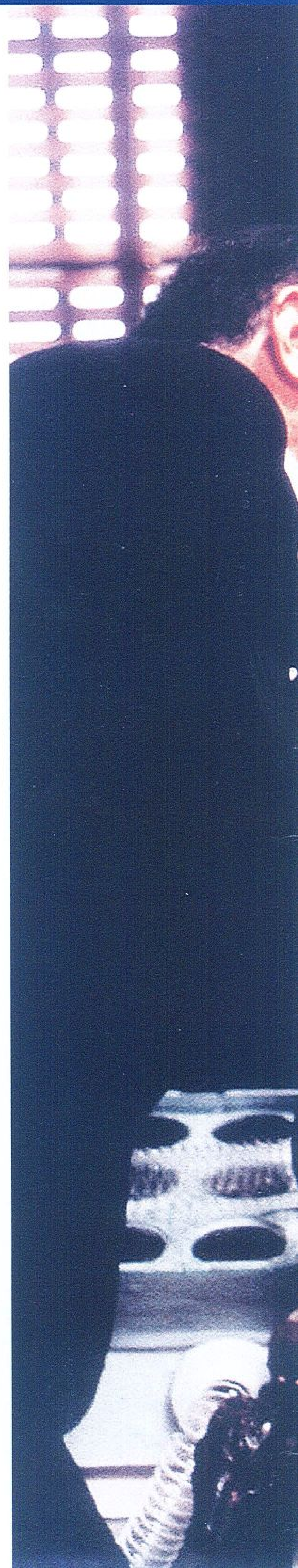
În mod ironic, timpurile deja începuseră să se schimbe.

Capone însuși a recunoscut că, în absența prohibiției, nu ar fi ajuns niciodată gangster. „Deceniul furtunos" a permis nașterea acestui om care a intrat în istorie drept unul dintre cei mai mari infractori ai Americii. Această epocă s-a sfârșit odată cu crahul bursier de pe Wall Street, care a generat la rândul său Marea Criză.

Este momentul ca mafia să vină în prim-plan.

Puterea lui Capone a început să pălească, iar cele două facțiuni s-au aruncat în lupta pentru controlul lumii interlope new-yorkeze.

Din tot acest conflict a luat naștere noul gangster, în persoana

În absența prohibiției, nu aș fi ajuns niciodată gangster

celor ca Lucky Luciano. Luciano a pus în aplicare o strategie machiavelică care a dus la uciderea reciprocă a principalilor exponenți ai bandelor. Înlăturând dintr-o dată toți liderii, a facilitat schimbarea gărzii în lumea interlopă. Uciderea senzațională a „patruzeci-cincizeci de gangsteri" într-o singură noapte a fost speculată puternic de media. În realitate, nu se știe dacă au murit atât de mulți mafioți, dar evenimentul a primit numele unei răscoale a țăranilor sicilieni, „Vecerniile Siciliene".

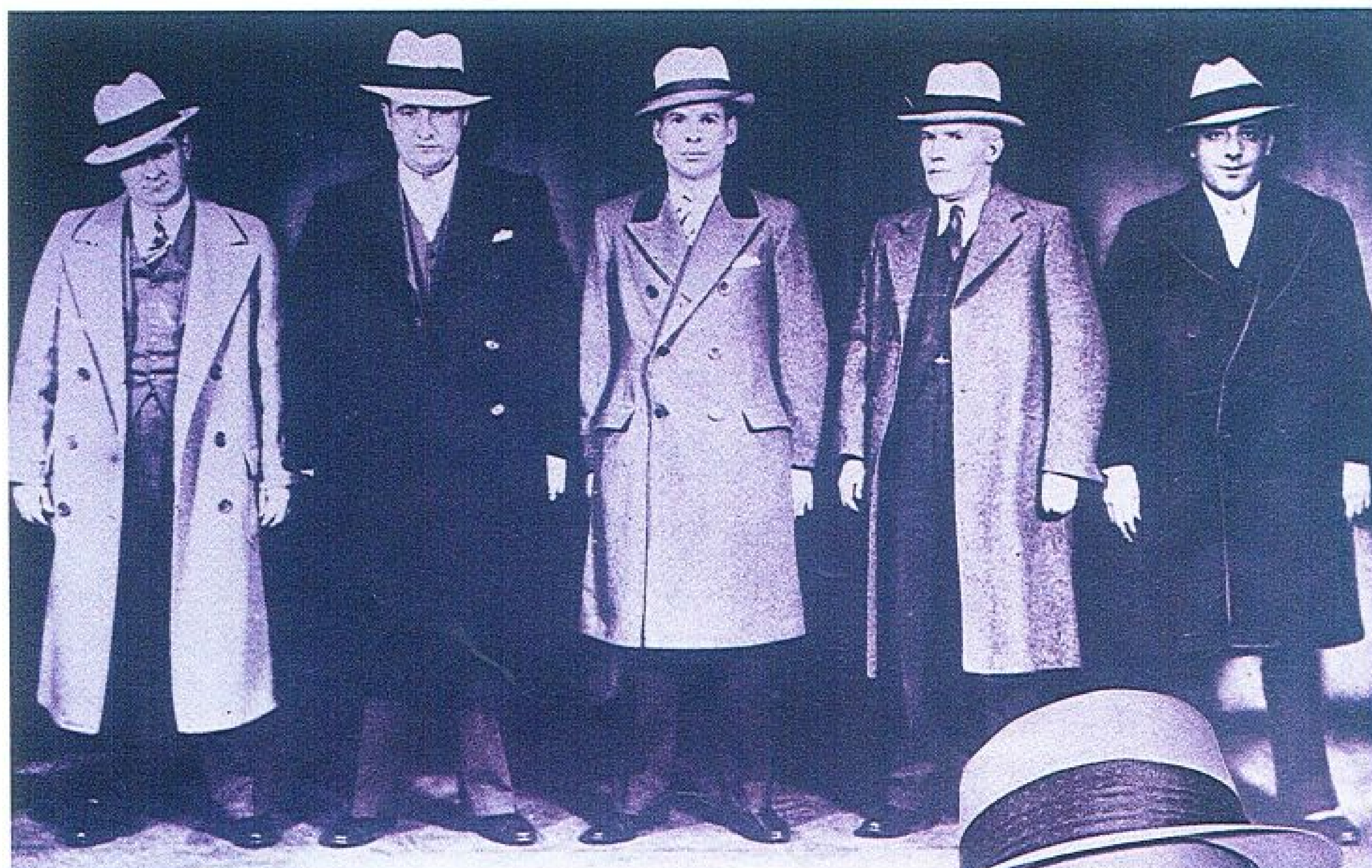
După câștigarea notorietății, Luciano a inițiat o serie de reforme majore. A renunțat la a promova regulile vechi, mult prea stricte, concentrându-se pe conducerea mafiei ca pe o afacere. A deschis porțile pentru accesul italienilor care nu erau de origine siciliană și a continuat reorganizarea lumii interlope. Tacticianul Luciano i-a propus apoi lui Capone organizarea unui summit al bandelor la Chicago. A organizat mafia astfel încât, de dragul evitării conflictelor sterile, deciziile finale ale mafiei să fie luate de un comitet executiv care avea să poarte numele de Comisie. Astfel a luat ființă o rețea infracțională la nivel național. Când Capone a fost închis, la 24 octombrie 1931, deja Comisia obținuse un mandat și mai solid.

Organizația lui Capone s-a integrat în mafie, iar mafiotul a luat locul lui Capone, ca exponent al gangsterului tipic american.

O scenă din „The Godfather" („Nașul"), regizat de Francis Ford Coppola și avându-l în distribuție pe Marlon Brando. Este apreciat drept filmul suprem cu gangsteri, fiind urmat și de alte părți.

▲ Locuitorii orașului Chicago sărbătoresc abrogarea prohibiției în 1933.

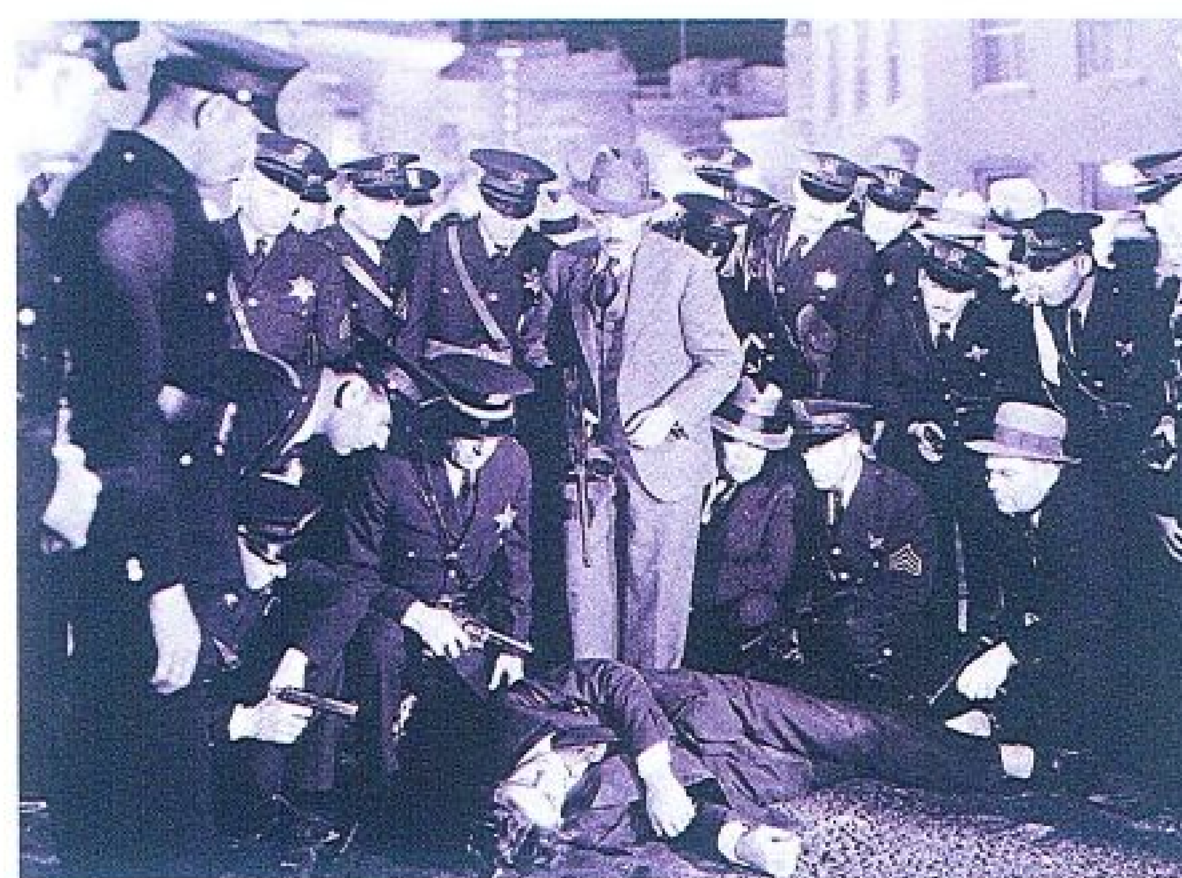
▲ O adunare a șefilor celor cinci mari „familii" mafiote din New York.

▲ Sam Giancana, lider al orașului Chicago în jurul anului 1960.

Reformarea într-o nouă organizație

Odată cu Marea Criză prin care a trecut America, președintele Franklin Roosevelt a început să promoveze o serie de noi politici administrative la nivel național cunoscute drept "New Deal". Legea prohibiției, promulgată ca un experiment social și economic în esență nobil, născut din idealuri înalte dar care a făcut posibile importantele surse de venit a bandelor, a fost abrogată în 1933. Jocurile de noroc din cazinouri au devenit noua sursă de câștig a mafiei, acestea fiind legalizate în statul Nevada. Mafia a invadat de asemenea Hollywood-ul și industria spectacolului, devenind forța din spatele scenei în Sindicatul șoferilor de autocamioane și în Sindicatul docherilor. Capone a promovat, ca și gangster, un stil ostentativ. Mafia, prin contrast, s-a ferit de acest lucru, retrăgându-se în subteran.

▲ O secvență din filmul Scarface (Cicatrice), regizat de Howard Hawks și lansat în 1932. Alături de Little Caesar (Micul Caesar) și de Public Enemy (Inamicul public), această peliculă se numără printre cele trei mari filme cu gangsteri inspirate din viața lui Capone.

Totuși, a existat un element de continuitate între mafie și stilul lui Capone. Spre exemplu, Capone obișnuia să mituiască cu abilitate funcționarii guvernamentali, obicei preluat și de succesorii săi. Aceasta a dus la consolidarea legăturilor dintre mafie și curentul oficial, fapt care le-a cauzat ulterior diferite probleme.

Lumea interlopă şi guvernarea

Printre succesorii lui Capone din Chicago s-a numărat Sam Giancana, american de origine siciliană. În luna aprilie a anului 1961, i s-a solicitat de către CIA (Agenția Centrală de Informații a SUA) să îl elimine pe Fidel Castro. Complotul de asasinat a eșuat, iar incidentul a scos la iveală cârdășia dintre guvern și mafie, dând naștere unor controverse profunde.

Regimul care l-a precedat pe cel a lui Castro a avut o relație bună cu mafia, care însă a înregistrat pierderi importante odată cu închiderea cazinourilor din Havana, ca urmare a venirii la putere a lui Castro. Reacția mafiei a fost de a pregăti asasinarea lui Castro, punând o recompensă pe capul său, fapt remarcat și de CIA. Există o teorie conform căreia mafia nu dorea în realitate să îl ucidă pe Castru, dar s-a folosit de complot pentru a-și transforma CIA în aliat și pentru a ține la distanță Biroul Federal de Investigații.

De la înființarea sa în anul 1908, FBI nu a fost investit cu foarte multe puteri, dar odată cu venirea la conducere a lui J. Edgar Hoover în 1924, serviciul s-a modernizat, și-a extins activitățile, și a primit un mandat mult mai solid. Acesta a făcut eforturi deosebite să facă din mafie inamicul poporului, creând o listă a membrilor mafiei urmăriți cu precădere. Cu toate acestea, până la căderea mafiei în 1957, FBI nu a recunoscut existența unei rețele mafiote la nivel național, dând naștere unor zvonuri conform căreia existau unele acorduri secrete între cele două entități.

Ulterior, FBI a făcut tot posibilul să surprindă starea de fapt în cadrul mafiei, prin metode precum interceptarea telefoanelor. În 1962, un mafiot pe nume Joseph Valachi a rupt jurământul de tăcere și le-a permis ofițerilor să pătrundă în culisele afacerilor mafiei. Audierile în cadrul cărora s-au făcut dezvăluirile au fost televizate la nivel național, la comanda președintelui John F. Kennedy. Masele au fost efectiv șocate de adevărata față a mafiei, când totul a fost dat în vileag.

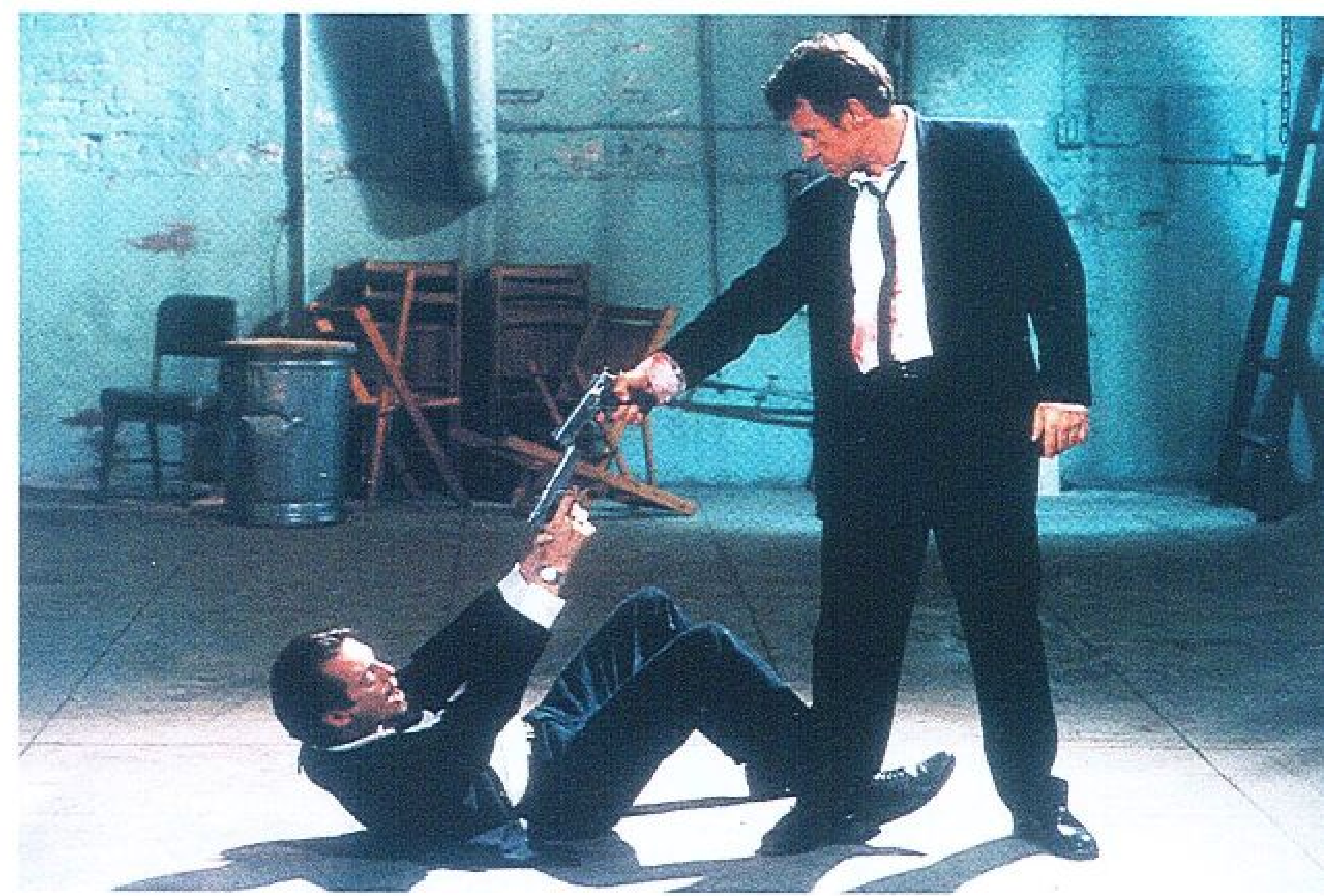
În vremea mandatului prezidențial al lui John F. Kennedy, fratele său mai mic, Robert Kennedy, a fost numit procuror general. Robert a transformat destrămarea mafiei în prioritatea numărul unu. Totuși, un scandal în legătură cu o presupusă amantă împărțită de John F. Kennedy și șeful mafiei din Chicago, San Giancana, a zădărnicit acest demers. Se spune că asasinarea lui John F. Kennedy la 22 noiembrie 1963 a fost rezultatul conspirației mafiei în a-l neutraliza indirect pe Robert Kennedy prin eliminarea fratelui său.

▸ Mașina blindată a lui Capone, în perioada în care a fost închis. După ce a fost utilizată în realizarea filmelor de acțiune, a fost vândută la licitație în septembrie 1989.

◄ Joseph Valachi îi dezvăluie FBI-ului starea de fapt din rândurile Mafiei, la 8 octombrie 1963. Confesiunile sale au început cu un an în urmă; pentru a-l proteja în fața amenințărilor, a fost izolat de restul lumii și păzit cu strășnicie. Dezvăluirile au continuat, în detaliu, și în perioada următoare.

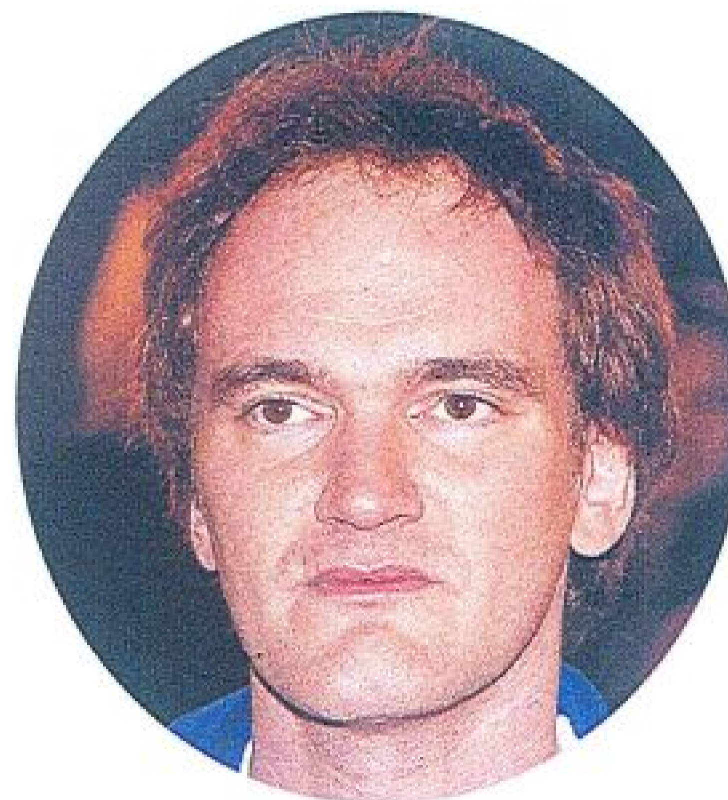

► Scenă din filmul lui Quentin Tarantino, „Reservoir Dogs„. Pelicula ilustrează povestea a șase bărbați care s-au adunat pentru a realiza un jaf; scenele puternice de violență au dat naștere unor dezbateri aprinse.

Detaliile nu sunt cunoscute, dar este adevărat că Robert Kennedy a renunțat ulterior la activitățile sale îndreptate împotriva mafiei. Legăturile existente la acea vreme între lumea interlopă și mediul politic rămân încă învăluite în mister.

Evoluția filmelor cu gangsteri

Supremația bandelor și a mafiei a avut ca produs secundar realizarea filmelor cu gangsteri. Stilul vestimentar al lui Capone, cu pălăriile, țigaretele și costumele ostentative a atras atenția la Hollywood, unde se turnau aceste filme, diferite prin cadrul lor urban de filmele western consacrate la acea vreme. Filmul cu gangsteri a atins apogeul în anii 1930, odată cu lansarea peliculelor precum „Scarface" („Cicatrice", 1932), „Public Enemy" („Inamicul public", 1931) și „Little Caesar (Micul Caesar", 1931).

▲ Regizorul și actorul american Quentin Tarantino s-a născut în 1963. Este cunoscut pentru ecranizări precum „Jackie Brown", „Kill Bill" și „Pulp Fiction", acesta din urmă aducându-i premiul Palm d'Or la Festivalul de Film de la Cannes.

În anii 1960-1970, „The Godfather" („Nașul", 1972) a devenit opera reprezentativă a perioadei supremației gangsterilor. Popularitatea peliculelor cu gangsteri și mafioți a fost menținută și de filme recente, precum „The Untouchables" („Incoruptibilii", 1987), „Reservoir Dogs" (1992), regizat de Quentin Tarantino, „Road to Perdition" („Drumul către pierzanie", 2002) și altele.

Al Capone a devenit, din șeful lumii interlope din Chicago, un model zugrăvit în filme și romane. Capone, care a fost în același timp un lord al criminalității dar și un erou popular, s-a transformat într-o imagine proeminentă a secolului XX. Violența și mașinațiunile lui Capone i-au permis să se ridice în fruntea lumii interlope, dar originea sa napolitană, și nu siciliană, a făcut ca stilul său să nu fie preluat de mafie. Cu toate acestea, a fost un șef de bandă unic în felul său și personalitatea lumii interlope cunoscută de o lume întreagă.

Las Vegas, Nevada, patria jocurilor de noroc. După abrogarea prohibiției, cazinourile au reprezentat cea mai importantă sursă de venit a mafiei.

100 DE PERSONALITĂȚI

Oameni care au schimbat destinul lumii

AL CAPONE

DeAGOSTINI